

BØRNETEATER

NR. 121 • MAJ 2002

avisen

Kunsten at holde tale

Børneteatersammenslutningens formand holdt ved festival 2002 en tale, der skilte vandene.

Side 2-3

Debat der ikke forløser

Folketinget diskuterede 11. april kulturpolitik. Professor Langsted brød sig ikke om det sagte.

Side 3

Når ord er sidste udvej

Hvad har et teater midt i København og et lille turneteater fra Århus til fælles? De har problemer med Refusionsudvalget.

Side 12

Ministerens nye gloser

I UBOT's nye klumme undrer Eva Jørgensen sig over Brian Mikkelsen sprogdragt.

Side 13

Festival med bid i

Der var både rift om de mange gratis billetter til de mange forestillinger og politiske slagsmål om de få penge til børneteatrene, da festival 2002 indtog Lyngby og fyldte godt op. Blandt de mange gode oplevelser i børnehøjde var Meridianos »Chaplin«

Reportage
og anmeldelser

S. 4 - 11

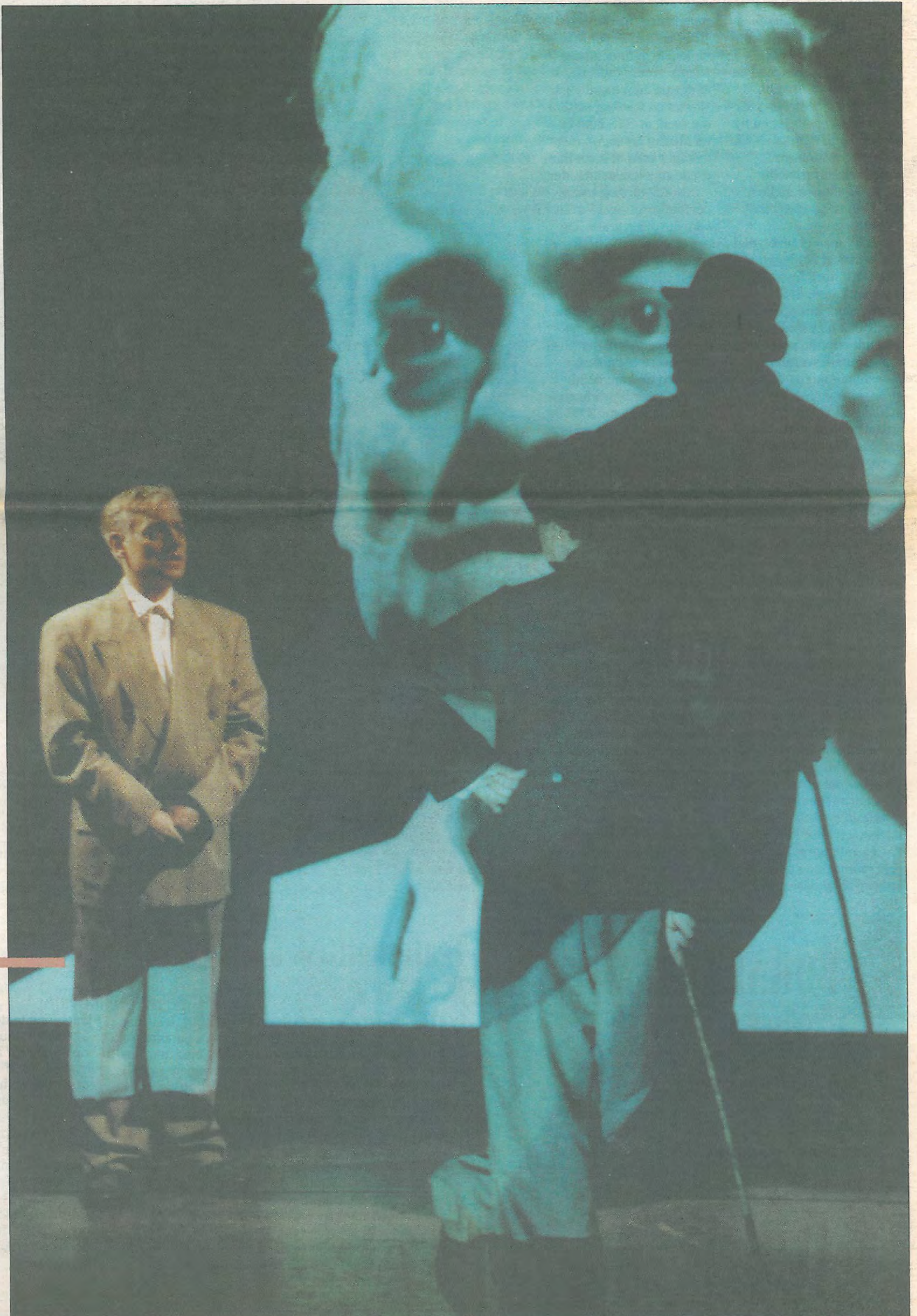

Foto: Thomas Petri

I hovedet på en ung kulturminister

Af Carsten Jensen
Foto: Bob Katzenelson

Mens der rumles med en ny teaterlov og den ramte del af teaterlivet forsøger at få etableret en ny virkelighed, der passer til regeringens mange besparelser, fortsætter konfrontationen mellem kulturministeren og kulturlivet.

Det fik man et utvetydigt bevis på ved åbningen af dette års store festival i Lyngby i april, hvor åbningsforestillingen ved festivalen blev midlertidigt afbrudt efter 85 procent af spilletiden – svarende en forestilling minus de 15 procent, som regeringen har skåret af kulturbudgetterne – og hvor BørneTeaterSammenslutningens (BTS) formand, Michael Ramløse, udfordrede kulturministeren i en provokerende tale, der bringes i forlængelse af disse indledende ord.

Ministeren brød sig ikke om ordene og formen – og det var der andre, der heller ikke gjorde, som det fremgår af festivalreportagen på side 4.

Ikke siden åbningen af den store børne- og ungdomsteaterfestival i Brønderslev i 1987 har en BTS-formand vakt et sådant ramaskrig med sine politiske udmeldinger. Den gang var det nuværende medlem af Teaterrådet, Anette Eggert, der fra talerstolen beordrede den daværende borgerlige regering væk og en ny og kulturpolitisk visionær

regering sat ind i stedet.

Det bekom heller ikke de lokale godt dengang. Men selvom nogle synes at der på denne måde går skår af en festdag, så skal det med, at BTS ikke er en uhøflig arrangør, men deltager med et halvt hundrede medlemsteater, der – fraset diæter og transportomkostninger – rent faktisk spiller gratis. Og det er en ganske betragtelig og kvalitativ del af de knapt 500 forestillinger på festivalen.

Men går det efter kulturministerens og regeringens hoveder, vil der givet være færre børneteatre med ved de kommende års festivaler. For i finanslovsforslagene for 2003 og 2004 forventes der fortsat te og flere nedskæringer på blandt andet teaterområdet.

Og kulturminister Brian Mikkelsen ser det næppe som et problem, men en udfordring. Jævnfør nogle af udmeldingerne fra ministeren:

Hvorfor skal der være så mange børneteatre? Hvorfor ikke skabe nogle få fyr-tårne? Hvorfor spiller man ikke børneteater mellem rutschebaner i forlystelsesparker. Hvorfor søger man ikke sponsorer?

Formanden for BørneTeaterSammenslutningen svar synes at være: Hvorfor finder man sig ikke en ny kulturminister?

Hvis man ellers skal konkludere lidt hårdt på den famøse tale til festivalsens åbning:

Michal Ramløses tale ved åbningen af festival 2002:

Vores alt for tidligt afdøde kollega Ray Nusslein spillede for nogle år siden en forestilling, der hed »I hovedet på en gammel hat«.

Mens jeg har gået rundt og tænkt på, hvad jeg skulle sige her i aften, er den titel

blevet ved med at dukke op i mit hoved. Jeg ved ikke rigtigt hvorfor.

Men den har sikkert været medvirkende til, at jeg har besluttet mig for ikke at holde den traditionelle teaterpolitiske tale,

som det forventes af BTS-formanden. I stedet vil jeg tale om kunst.

Jeg havde egentlig besluttet mig for at lave en reading på mit nyeste

stykke, som jeg har kaldt »I hovedet på en ung kulturminister«. Af mange grunde er jeg imidlertid ikke blevet færdig med stykket, så i stedet vil jeg her afholde en »masterclass« for de tilstedeværende – et besøg i dra-

BØRNETEATER • avisen

ISSN: 0900-0291

UDGIVER:

Teatercentrum i Danmark
Suomisvej 2,2
1927 Frederiksberg C
Tlf. 35 30 44 00
Fax: 35 30 44 01
e-mail: info@teatercentrum.dk
hjemmeside:
www.teatercentrum.dk

• **REDAKTION:**
Carsten Jensen (ansvarshavende)
• **LAYOUT:** Ulf Skov
• **TRYK:** Trykcentralen Fyn A/S
• **DISTRIBUTION:** Børneteater-
avisen (4 numre årligt) samt
Den Røde Brochure (udkom-

mer i april) sendes gratis til alle institutioner, skoler og andre potentielle aftagere af børneteater. Private abonnenter betaler 98 kroner årligt. Bestilling og afbestilling foretages skriftligt til Teatercentrum. Meddelelse om adresseændring og udeblevne numre rettes i første omgang til det lokale postkontor.

BTA 122: Næste nummer udkommer i september 2002
DEADLINE: 1. september 2002
ANNONCER: Aftales senest en uge før deadline

Redaktionen af dette nummer er afsluttet 10. maj 2002

Teaterpolitisk høring

I forbindelse med årets festival i Lyngby blev der afholdt et møde med udgangspunkt i de aktuelle nedskæringer på kulturområdet og med temaet: Hvordan skal struktur og tilskudsrammer være i fremtiden for at sikre både overlevelse og dynamik på børneteaterområdet?

Det blev der sagt mange og gode ord om af blandt andre oplægsholderne professor Jørn Langsted, Dramaturgisk Institut ved Aarhus Universitet, og formand for Teaterrådet, Lars Seeberg, samt repræsentanter for organisationer og amter m.fl.

Nedenstående stikord yder ikke dagens engagement nogen form for retfærdighed, men:

• Kom med en færdig skitse til ny lov og insister på, at loven skal se på HELE teaterområdet.

- Markering teaterkulturens vigtighed for bevarelsen af dansk kultur (jvf. folkeskolediskussionerne netop nu) og for at give børnene kreative oplevelser
- Når/hvis RBOT og refusionen afskaffes, så sørg for at pengene bliver på området/ Teaterrådet via øget driftsstøtte og mere projektsupporte til nye grupper.
- Forhold jer kreativ til en selektion af teatrene og kræve en meget større del af den totale teaterkage, dvs. gør op med kampen for status quo og kræve ind – herunder at minimumsgrænsen for egnsteatre/små storbyteatre hæves til 2,9 mio. kr.
- Gør fx. Folketeatret til et stort familie/børneteater og sørg for større udveksling mellem voksen- og børneteaterskuespillere.
- Tænk stort.

Under Langsteds Lup

Af Jørn Langsted

matikerens værksted, hvor jeg vil indvie jer i de vanskelige overvejelser, der ligger bag hver eneste skabende proces.

Min første overvejelse: Hvad er jeg ude i? Er det noget med Schiller – og den ældgamle konflikt mellem »Pflicht und Neigung« – pligt og tilbøjelighed? Eller er jeg bibelsk med Paulus: »Det gode, som jeg vil – det gør jeg ikke. Det slette, som jeg ikke vil – det gør jeg«?

Og et helt andet problem: Det er ikke noget krav, at en dramatiker skal holde af sin hovedperson. Men det er en fordel, at han forstår ham – i hvert fald delvis. Og her var jeg ret så meget på Herrens mark.

Jeg måtte – som så ofte før – vælge en anden vej. Jeg måtte vælge en stil.

Det viste sig at være en meget lettere vej frem. For med det samme bød det absurde teater sig til. En af de ting, der karakteriserer det absurde teater er jo manglen på overensstemmelse mellem de ord, personerne på scenen siger og de handlinger, vi som publikum ser dem udføre.

Nu væltede scenerne frem for mig. Jeg hørte min hovedperson sige: »Denne regering prioriterer børnekulturen højt«, mens han trak en blodig kniv ud af liget på Kulturrådet for børn.

»Kulturpengene skal gå direkte til kunstnerne« udråbte han, mens jeg så ham slå en forfatter ned med en kølle (som han havde lånt af sin chef) og spurte af sted med hans bibliotekspenge.

Så sagde han: »Det er meget vigtigt med tværgående kunstprojekter«, mens han sænkede maskingeværet efter af have mejet Udviklingsfonden ned.

»Jeg ser den levende kunst for børn som en meget vigtig modvægt til TV- og computerverdenen, der udgør en så stor del af deres hverdag« – og imens betragtede han de fire børneteatre, der dinglede i den galge, han netop havde slået op.

»Kulturpolitik handler om at prioritere«, fastslår han, mens han tager et bind for

øjnene og styrer en gigantisk grønthøster på må og få gennem kulturlandskabet.

Og mens lig og lemlæstede ligger spredt langs han vej, gentager han som en besværgelse for sig selv de magiske ord: »Jeg har fået mit ønskejob«.

Nu bliver jeg fortvivlet. Når man skriver dramatik, så kommer man – hvad enten man vil det eller ej – til at holde af sine personer trods alt.

Jeg går op og ned af gulvet og river mig håret. (Det er noget man gør, når man har en skaberkrise, har jeg set i en amerikansk film engang).

Dette bliver jo ikke et absurd drama – det er jo en græsk tragedie! Ødipus ville ikke gå i seng med sin mor. Men det skete. Han ville ikke slå sin far ihjel. Men det skete – på trods af hans vilje. For det var bestemt fra højere sted.

»Nej«, skriger jeg ud i min tomme stue (igen noget fra den samme film) – »mennesket må have et frit valg«, også på andet end sygehusområdet.

Men jeg er endnu en gang i tvivl – skriver jeg i virkeligheden på en marionet-komedie?

Og her går jeg i stå – det vil ikke passe sammen. Jeg kan ikke skrive det. Det går ikke op.

Det er kort sagt rigtig dårlig dramatik. Dårligt politisk teater – af den slags vi ikke vil spille mere.

Desværre har stykket jo haft sin førsteopførelse – om lidt vil instruktøren fortælle om forestillingens tilblivelse. Imens vil vi andre håbe, at det meget snart bliver taget af plakaten og at nogen giver teaterdirektøren en fyreseddel.

Læs mere om kulturministeren og hans sprogbrug i UBOT-kommentaren side 13

Folketinget diskuterede den 11. april regeringens kulturpolitik. Jyllands-Posten kaldte det dagen efter i en overskrift for »Århundredets kulturdebat«. Der er selvfølgelig en trykfejl i overskriften: Der er smuttet et ord mellem »Århundredets« og »kulturdebat«, for de kan jo ikke mene i bladhuset i Viby J, at det, der foregik i Folketinget den 11. april, på nogen måde var noget at fremhæve. Det manglende ord har nok været »første«, måske har det været »værste« eller »mindste«. Eller hvad med »sjo-veste«, »elendigste« eller »bedste«?

Og når vi nu er i gang med en læseraktivering i form af en gætteleg: Hvilket parti i Folketinget var det, der den 11. april lod sin kulturpolitiske ordfører sige, at »det er vigtigt, at vi er meget bevidste om at respektere kunstens frihed og uafhængighed ... Kunst og kultur hverken kan eller skal holdes i bure skabt af tilskud fra det offentlige, fra private virksomheders sponsorater eller bindinger af politiske partier ... Den skabende kunst skal stimuleres, især det spirende talent ... Det er et overordnet princip for (X-partis) kulturpolitik, at kulturstøtte skal korrigere markedet. Den kultur, der kan klare sig på markedets vilkår, har ikke behov for offentlig støtte. Det har derimod den kunst, som ikke kan klare sig på markedets betingelser, men som er væsentlig og værdifuld«?

Hvad skal der stå i stedet for (X-parti)? Kan det være Venstre med den vægt, der lægges på frihed og uafhængighed? Eller er det Socialdemokratiet med den vægt, der lægges på korrektioner af markedet? Nej, vi skal nok længere til venstre, når der tales om »kunstens frihed og uafhængighed« og om spirende talenter. Eller måske er det Dansk Folkeparti med det glimrende billede af kunsten, der ikke skal være en burhøne på offentlig støtte? Jamen, er det da sådan, at hvem som helst kunne have stået på Folketingets talerstol og fyret de her ord af? Nu var det ikke hvem som helst, der gjorde det. Partiet var Venstre, og ordføreren var Ester Larsen.

Hvordan kan Venstres ordfører stå og sige, at den skabende kunst, særlig det spirende talent, skal stimuleres, når man netop har vedtaget en finanslov, der på kulturområdet rammer særlig hårdt og i de kommende år planlægges at ramme endnu hårdere på de frie midler, der anvendes til skabende kunst, herunder til nyudviklinger, eksperimenter og talentpleje? Når man netop har nedlagt Kulturministeriets Udviklingsfond og fjernet igangsætningsskønstipendierne til unge kunstnertalenter under Statens Kunstfond? Jo, det kan hun da sagtens, fordi det netop er karak-

teristisk, når Folketinget diskuterer kulturpolitik, at de smukke og ædle hensigtserklæringer ikke ses i sammenhæng med de faktiske forhold og beslutninger. Man kan godt på den ene side stå og erklære, at man kun vil kunsten det bedste, og samtidig stemme for nogle beslutninger, der går i stik modsat retning.

Om ikke andet, så kan man jo som kulturminister Brian Mikkelsen erklære, at de gennemførte besparelser på Kulturministeriets budget i 200 millioner kroners-klassen ikke er udtryk for kulturpolitik, men alene er finanspolitik. Så bliver man dejlig fritaget for at diskutere, hvad det er, man har lagt navn til. Det, man har lagt navn til, er blandt andet at nedskæringerne på budgettet er blevet brugt til at foretage nogle kulturpolitiske valg med. Det har jo netop ikke været automatisk, objektiv grønthøster over hele linjen. Der har været nogle onde ånder, som skulle udrædes, når lejlighed bød sig. Udviklingsfonden var en af dem. Kulturrådet for Børn en anden. Og der har været nogle helte, som skulle beskyttes eller helst nyde positiv særbehandling. Det Kgl. Teater er det mest tydelige eksempel på det.

Iøvrigt er sådan en debat jo en pudserløjerlig ting. Og det går helt fra, at Dansk Folkepartis ordfører ønskede sig mere (mave)dans i skolen, og til en ordveksling, hvor Ole Sohn fra SF igen og igen spurgte regeringspartiernes ordførere, om de kunne garantere, at de ekstra 100 millioner kroner, der er afsat til Det Kgl. Teater, »når det nye skuespilhus står klart«, bliver tilført ekstra og ikke taget fra de små teatre, egnsteatre etc. Det havde de borgerlige ordførere noget svært ved at svare på. Måske skyldes det, at det ikke er i forbindelse med det nye skuespilhus, men i forbindelse med det nye operahus, at Det Kgl. Teater har bedt om og fået lovning på 100 millioner kroner ekstra i driftsstøtte om året. Det havde man netop bekræftet, da man vedtog finansloven.

Ester Larsen undlod klogeligt at svare på spørgsmålet, og Carina Christensen fra Det Konservative Folkeparti måtte i første omgang indrømme, at det kunne hun ikke svare på. Men i anden omgang var hun så blevet briefet, så hun kunne sige: »Vedrørende de 100 millioner kroner, det koster ekstra i forbindelse med Skuespilhuset, så bliver der ikke sparet for det, skulle jeg sige«. Her går det jo rent i kage. Her står man og vifter med en god stor klat penge, som slet ikke har noget med skuespilhuset og gøre, men er til driften af operahuset. Og samtidig må man jo spørge om, hvem der har sagt, at Carina skulle sige det? Og endelig må man spørge sig selv,

om der overhovedet er afgivet noget løfte med det udsagn? Altså betyder det noget – for Ole Sohn, for de små teatre, for danskerne – at der bliver sagt sådan af en konservativ kulturordfører?

Hvis man sætter sig til at læse Folketingsdebatten fra 11. april om kulturpolitik, så vil man se, at den er et godt rodsammen af væsentlige overvejelser om kunstens situation og af utrolige platheder og selvfølgeligheder, hvor hvem som helst kan synes hvad som helst. At tingene ikke hænger sammen i forholdet mellem ideer og flotte formuleringer på den ene side og faktisk politik på den anden side er én ting. Det værste er sådan set, at der ikke er nogen af Folketingets partier, der ser ud til at være i besiddelse af en sammenhængende kulturpolitik. Så længe, der ikke er en opposition, der fungerer som opposition med en selvstændig politik, vil regeringen få lov til at gennemføre sine commando-raids på dansk kunst og kultur.

Hvad kommer der ud af sådan en folketingsdebat? Jo, man – dvs. regeringen og Dansk Folkeparti – vedtog: »Folketinget ønsker at fastslå, at fri og uafhængig kunst er en fundamental forudsætning for et stærkt og levende demokrati. Folketinget tilslutter sig regeringens ønske om at udvikle dansk kulturliv i et samspil med kulturens og kunstens skabere, formidlere og brugere med henblik på at skabe bedst mulige rammer for det nye århundredes kunst og kultur«. Særlig i den første sætning er det i virkeligheden en ret stærk formulering. For her tales ikke om kunstens bidrag til erhvervslivet, som jo ellers står højt på regeringens program. I vedtagelsen tales der om kunstens betydning for demokratiet. Og det er jo noget helt andet. Demokratiet er det sted, hvor vi er borgere, hvor vi ytrer os og har indflydelse gennem argumenter, mens erhvervslivet er det sted, hvor vi er kunder, og hvor det er pengepungen, der tæller.

Folketingets flertal har altså betonet vigtigheden af den frie og uafhængige kunst for demokratiets kvalitet. Det er værd at holde fast i. Og endvidere lægger tinget vægt på samspillet med kunstens folk. Og det er nyt, specielt hvis det forpligter. Men igen er der jo tale, om meget store, luftige og vage begreber. Man savner at se dem i sammenhæng. Og man skal da være opmærksom på, at der var tale om en afværgedagsorden i Folketinget, så regeringen undgik at få vedtaget et forslag fra oppositionen, der langt mere detaljeret pålagde den at handle kulturpolitisk blandt andet som genopretning af den netop vedtagne finanslov.

Det var ikke kun på scenen, der var drama, da Børneteaterfestivalen kom til Lyngby. Dramaet blev også politisk, og ordensmagten måtte endda inddrages

Af Lone Nyhuus

Lad det være sagt med det samme. Det er ikke ved Lyngby Sø, at jeg har tilbragt min barndom. Og dengang vi havde besøg af familien fra Amerika og måtte vise dem noget af landets kulturhistorie, var Fri-landsmuseets gamle gårde og møller et yderst eksotisk indslag.

Jeg er ikke indfødt Lyngby-borger, og det er først som voksen og mor, at jeg er begyndt at slå mine folder i den grønne kommune nord for København. Og det er der mange grunde til, at jeg er glad for.

For det første er det en køn kommune, og så er der frygteligt fredeligt – grænsende til det kedelige. Det gælder også på det politiske plan, hvor der har været flere årtiers ubrudt konservativt styre. For eksempel sad den tidligere borgmester Kai Åge Ørnskov på posten i næsten 20 år. Måske har der været politiske krige i

Carlsen overlod scenen til vores nuværende borgmester, Rolf Aagaard Svendsen. Som forgænger er han også konservativ, men så vidt jeg ved, er han ikke rytter. Alligevel kom jeg til at tænke på hans forgængers fald: Aagaard Svendsen forsøgte at entrere talerstolen, og talerstolen var ved at vælte!

Nu viste denne borgmester sig ikke at være uden humor: »Det skulle egentligt først være sket, når kulturministeren gik derop«, sagde borgmesteren, ministerens partifælle, med et lunt smil.

Det blev der grinnet meget af i salen. Også fordi netop det ville være slemt. Lidt ligesom dengang vi i rideklubben satte borgmesteren op på den gale hest. Med et gammelt mundheld – atter fra hestens verden: Det er dårlig strategi at bide den hånd, der fodrer én.

Aagaard Svendsen fik sat talerstolen på plads, og kom i gang med sin tale;

styregruppe – blev stødt over, at den åbning på den festival, som han havde arbejdet så hårdt på – og som skulle være en fest – blev spoleret af en dårlig (politisk) stemning.

For stemningen blev dårlig, i hvert fald hos de lokale fremmødte og hos kulturminister Brian Mikkelsen.

Synligt irriteret og med problemer med at finde den passende grimasse, stillede han sig op på talerstolen. Og den væltede ikke!

Efter den åbning på festivalen kunne man vente sig nærmest hvad som helst.

Men Teatercentrum havde garanteret sig, blandt andet mod efterfølgende politiske optøjer, ved at entrere med Børneteaters Rejseshold. Da festivalen åbnede, var de på pletten. Stod i stiveste politipuds – venligst udlånt fra Taastrup Teaters kostumedeptot – og med næser, der næsten gjorde dem ukendelige.

Ifølge festivalens pressemateriale

Da festivalen kom til

Brian alene i verden: Kulturminister Mikkelsen i centrum under festivalens åbningsceremoni

Der var rift om de mange tusinde gratis billetter i Lyngby, hvor festivalen i øvrigt for første gang tog et rigtigt nummervis-system i brug

den tid, men som almindelig borger har jeg ikke mærket noget til det. Heldigvis. For så er man da fri for at tage stilling!

Den gale hest

Egentligt har jeg altid holdt mig på sikker afstand af lokal- og kommunalpolitikken. Bortset altså fra dengang, jeg var medlem af den lokale rideklub nede i Lundtofte. Klubbens største ønske var at få et ridehus, og som en del af strategien indbød vi borgmesteren, der selv var aktiv rytter, om at møde op til en ridekonkurrence – sådan helt for sjov. Desværre kom vi til at sætte borgmesteren op på den hest, der viste sig at have et eneste formål her i livet: Ryttere skal smides af!

Med fuld fart røg borgmesteren ned på den smattede ridebane; en begivenhed, som vi bagefter grinte meget af. Men faktum er, at sammen med borgmesterens fald røg alle håb om et ridehus!

Denne uheldige episode, fra et helt andet hjørne af mit liv, blev sat i perspektiv, da starten gik til årets børneteaterfestival.

Det gik meget fint, da Teatercentrums sekretariatsleder Lærke Carlsen bød velkommen. Hun kunne blandt andet fortælle, at allerede før festivalen var åben, var mere end halvdelen af de 20.000 gratis billetter revet væk.

Det tror jeg på. Jeg havde jo set, hvordan folk i dagene op til åbningen væltede ud af biblioteket med plakater og foldere og billetter. Og registreret hvordan den søde bibliotekar havde svært ved at finde tid til at svare på min datters forespørgsler om litteratur i 12-års alderen. Dertil var billettelefonen alt for heftigt kimende.

Det var til tonerne af denne næsten etablerede succeshistorie, at Lærke

fortalte om alt det, som Lyngby-Taarbæk Kommune har gjort for at styrke børnekulturen, når nu børnetallet i kommunen alligevel stiger.

Med skam må jeg melde, at mange af de tiltag, anede jeg intet om! Måske vidste jeg godt, at der var ansat en børnekulturkonsulent, og jeg var heller ikke helt uvidende om, at biblioteket gerne så sig som en del af den landsdækkende festival, Den gode historie. Men at der åbner en børnekulturhjemmeside, og at der er et væld af udstillinger med kunst lavet af børn, det var indtil borgmesterens åbningstale en godt gemt hemmelighed – i hvert fald for mig.

Et absurd drama

Vi klappede pænt af de pæne intentioner. Og derefter var det, at det politiske drama rykkede helt ind i Kulturhuset: Børneteatersammenslutningens formand Michael Ramløse skulle holde tale. Da Ramløse ikke synes at det hele skulle være politik, ville han benytte lejligheden til at sætte os, tilhørerne, ind i de tanker, han havde gjort sig som dramatiker, der stod foran at skrive et nyt stykke: Det skulle hedde: »I hovedet på en ung kulturminister«.

Efter en del overvejelser, som han lod os få indblik i, var han nået frem til, at stykket skulle være et absurd drama. For netop i denne stil karakteriseres figurerne ved at sige ét og gøre noget andet. Således også stykkets hovedperson, kulturministeren, som Ramløse i øvrigt som dramatiker havde meget svært ved at forstå. En ting var, at han ikke kunne lide ham. Noget andet var, at han ikke engang kunne forstå ham.

Salen grinte meget af det. Eller en stor del af salen grinte. Men nogle – som bibliotekaren Haakon Keller, der også var medlem af festivalens lokale

var idéen, at børneteaterpolitiets »Special Indsats-styrke« skulle være med til at holde styr på de stadigt voksende disciplinære problemer ved billetudleveringen og foretage uanmeldte razziaer på spillestederne, i festivalbusserne, i Lyngby Storcenter og ellers efter forgodtbefindende.

Politiet forbød politiet

Egentligt glædede jeg mig til at se en politibetjent m/k i Lyngbys gader, for i de seks år jeg har boet her, er det kun sket én gang, at jeg har truffet én. Det var da min uskyldige bil blev torpederet på parkeringspladsen, og politiet intet ønskede at gøre for at finde den bortkørte synder.

Dengang var politiet langt fra på pletten. Men det var de, da eksistensen og æren blev truet af børneteater-skuespillere med næse og uniform. Der trådte min hjemby politimester i karakter. Blev meget synlig – og forbød specialindsats-styrken at bevæge sig uden for festivalens etableredespilsteder. Hvilket måske var lidt synd. Ikke kun for mig og min bils ønske om et synligt politi i gaderne, men også for arrangørernes ønske om at gøre festivalen synlig over hele byen. Ikke kun på spillestederne.

Så kom ikke og sig at teater ikke er politi(sk). Det var det i hvert fald ved årets børneteaterfestival, og gennem den fik jeg lært en del nye ting om min by: Min nye borgmester har humor, min politimester kan træde i karakter. Og det er ikke på teaterscenerne, at teatrets største drama foregår. Det er udenfor.

Der var trods alt masser af dramatik på de mange spillesteder under årets festival. På de følgende sider anmeldes et dusin af de nye tilbud fra børneteatrene.

Teaterpolitiet var på dupperne under festivalen, hvor alle børn og voksne blev gået nøje efter i sømmene

min by

Vejret var med festivalen i weekenen efter en kold opstart. Såvel Batida billedet nedenfor) som Dansk Rakkerpak kunne træde op med løjerne i det fri – fulgt af stor opmærksomhed

BILLEDER FRA EN FESTIVAL – FOTO: ANNE MARIE SØRENSEN

Formidler i fokus

Seminaret i forbindelse med årets festival satte et vellykket fokus på formidlerens rolle og redskaber

Af Kirsten Dahl

Ud med teaterfolk, Teaterråd og politikere. Hundrede kulturformidlere; pædagoger, lærere, bibliotekarer, teaterforeningsfolk, folk fra kulturforvaltninger og andre, der beskæftiger sig med formidling af teater for børn og unge var fredag den 19. april samlet på det seminar, som UBOT og Teatercentrum havde arrangeret i Lyngby Kulturhus under overskriften »Formidlerens rolle og redskaber«. De var alene – og de nød det.

Det var dem og deres behov som stod i fokus. Hele dagen.

Strukturen var også ny. Formidlerens primære arbejde og interessefelt var ikke, som ofte på de arrangørkonferencer, seminaret var en afløser for, henviset til sidste programpunkt. Deltagerne var langt det meste af tiden delt i tre grupper som via rotationsprincippet fik de samme tre oplæg at diskutere ud fra. Først sidst på eftermiddagen mødtes alle til en afsluttende debat, som blev indledt af de tre observatører, Stine Lindhardt (børnekulturskulent i Gentofte Kommune), Ebbe Høyrup (fra Levende Musik i Skolen) og Eva Jørgensen (sceneinstruktør og medlem af UBOT) som havde fulgt hver sin gruppe.

Ind på formidleren

Instruktør Vibeke Wrede gav med fire forskellige filmatiseringer af Shakespeares »Hamlet« eksempler på, at ethvert værk laver sit eget ordforråd. Historien er den flade linje – teater, der ligger på papiret. Forestillingen bliver til i de valg der tages i forhold til scenens fem udtryksparametre. Vigtigst: Rummet eller universet. Herudover: Lyset (det kunstige), lyden (musik, real lyd og replikker), arrangementet (det man aftaler fysisk i rummet), og puls (den puls, man som publikum sidder tilbage med – med den vigtige pointe, at det, der sker på scenen, sker også blandt publikum).

Wrede pointerede, at det allerbedste var, hvis formidleren altid sad i et kæmpedilemma, når han eller hun skulle vælge forestilling. Og hun nævnte tre planer, som man altid skal spørge ind til i en forestilling: Autoritets planet (hvor ligger magten, hvem laver lovene, både på stats- og familieplan), det reelle plan (mennesker og konflikt) og det luftige plan (moralen, dybden, sjælen).

Wredes oplæg udmærkede sig ved med klare eksempler på teatrets arbejdsmetoder at

lukke op for en forståelse af teatret og derigennem ruste deltagerne til bedre at kunne vurdere forestillinger.

I dialog med sig selv

Magister i teatervidenskab Jane Rasch tog afsæt i de fokuseringsopgaver, hun, som projektleder for børneteaterdramatikeruddannelsen på Ods herred Teatercenter, havde givet eleverne med på festival, og trak eksempelvis følgende forhold frem, som har betydning for forståelsen og dermed også vurderingen af teater: a) Man vinder ved at betragte stykkets personer som selvstændige viljer, for hvis personer ikke vil det, de vil tilstrækkeligt, bliver de »små« og dermed kedelige. b) Et godt stykke dramatik afhænger af evnen til at tage udgangspunkt i enkelheden og derfra give plads til dybere lag (at »komplilere« enkelheden), for komplicerer man det komplicerede, bliver det et rodet og kedeligt stykke. Og c) Det, at børn (modsat voksne) reagerer direkte og umiddelbart på en forestilling, er »blot« med til at gøre den bedre.

At en god dialog er en åben og ofte relativ dum dialog, var noget af det, formidlerne lærte af at kommentere en række små dialoger. Og med sig hjem fik de også fire centrale vurderingsspørgsmål: 1. Er forestillingen god til at være teater? 2. Kan jeg fornemme, at det er en forestilling af i dag? 3. Taler forestillingen med sin egen tunge (autenticitet)? og 4. Er jeg opstemt, når jeg går (bliver jeg tilført eller frataget energi)?

På inspirerende og motiverende vis opfordrede Jane Rasch med sit oplæg formidlerne til at gå i dialog med sig selv om, hvad der er godt for hvem og hvorfor.

Et personligt valg

Claus Reiche, lektor på Danmarks Biblioteksskole, tog afsæt i formidleren som den voksne, der vælger på børnenes vegne. Herudfra pointerede han vigtigheden af, at formidleren hele tiden er bevidst om, hvilken kasket han eller hun bærer, når valget af børneteater skal træffes. Er det pædagogen/læreren, der ønsker forståelse, eller kunstformidleren, der ønsker oplevelse?

Han gjorde opmærksom på, at formidlerens optik gerne skal være en moderne forståelse af, hvad børn er i dag. At et godt forarbejde er altafgørende for teateroplevelsen. At formidleren skal huske, at forestil-

lingsvalget er et personligt valg, et valg hvor egen smag og foretrukne stilarter spiller ind. Og at man frem for alt skal huske, at det allervigtigste er, at man er engageret i forhold til det man vælger, at man vil noget med det.

Brugbare indspark

Claus Reiches oplæg var det, der i den gruppe, jeg fulgte, gav mest plads til debat. Ida Hamre anførte, at læringsbegrebet er ikke så snævert som Reiche gjorde det til.

En anden formidler fortalte, at det var belastende hele tiden at skulle argumentere for sine valg, at man kunne være ved at drukne i hele tiden at skulle være pædagogisk korrekt. En lærer sagde, at man skal huske, at det kan være en lærer der vælger for andre lærere.

Og gruppens observatør, Eva Jørgensen, stillede det erfaringsbaserede spørgsmål: Hvad sker der i det skred, hvor formidleren enten siger: »Forestillingen er teatermæssig dårlig, men jeg er sikker på at børnene kan li' den – derfor køber vi den«, eller siger: »Som voksen blev jeg virkelig optaget af forestillingen, men den er for avanceret for børnene – derfor køber vi den ikke«?

En utung og ikke trykkende stemning signalerede i det hele taget stor (social) trykthed og (faglig) tilfredshed.

Afslutningsdebatten sendte samme signal. Stine Lindhardt havde bemærket, at vigtigheden af eget engagementet gik gennem alle oplæg og grupper. Ebbe Høyrup talte for at få formidlernes rolle ind på seminarierne. Fra salen blev der sendt roser op til oplægsholdere og arrangører, og opfordret til sammenhold, netværksdannelse og protest mod de iskolde teaterpolitiske vinde som blæser. En formidler foreslog et lignende seminar med overskriften: Hvordan gør vi os mere synlige? Og en anden formidler fastslog, at seminaret havde bevirket, at hun ville gå hjem og vælge noget andet teater, end hun plejer.

Alt tydede på, at seminarintention om at komme dybere ned i materialet og længere ind i samtalen og at undgå det, Eva Jørgensen kaldte »plenumhelvede« var opfyldt.

Og som fluen på væggen var min vurdering også, at seminaret havde bestået af en fin afvejning af det at få gode brugbare indspark med hjem og samtidig have haft mulighed for at komme til orde og gå i dialog med kolleger i samme situation.

Meridianos visuelt mageløse »Chaplin« er fuld af filmisk-baserede situationer, godt understøttet af et velspillende ensemble. Foto: Thomas Petri

Visuelle smertepunkter

For børn, der ikke kender Charles Chaplin, er Meridianos forestilling et perfekt sted at starte

ANMELDELSE

Meridiano: Chaplin. Iscenesættelse: Giacomo Ravicchio. Komponist: Jérôme Baur. Scenografi: Giacomo Ravicchio. Special effects: Christian Q. Clausen. Dukkemager: Malene Bjelke. Lysdesign: Angelica Kroeger. Medvirkende: Erik Bach, Elise Müller, Giacomo Ravicchio m.fl. Aldersgruppe: Fra 12 år.

En spinkel, gammel gentleman i rullestol og en klodset, velnæret vagabond repræsenterer yderpunkterne og den store spændvidde i Meridianos brede, episke drama »Chaplin«, der både rummer fiktion og fakta. Med frodig fortællelyst bekræfter multitalentet Giacomo Ravicchio, hvad man før har set – at han i særlig grad er en fremragende, scenisk billedmager.

Forestillingen er et usædvanligt vellykket resultat af en forening af teatrets og filmens magi, der tilsammen skaber et meget smukt og dybt fascinerende univers af tekst, spil og scenografi. Og gør det på en måde, så det ene ikke dominerer det andet, men tværtimod forstærker udtrykket i hver enkelt kunststart.

Der er næppe mange moderne børn på 12 år – eller unge – som kender myten, mennesket og filmkaberen Charles Chaplins skæbne og samtid. For dem er Meridiano Teatrets underholdende og gribende forestilling om ham og den filmkunst, han har haft så stor betydning for, et per-

fekt sted at starte. Myldrende fuld af liv og personer, lystighed og gedigne løjer, men samtidig med en sikker sans for smertepunkterne i kunstnerens liv, der giver forestillingen – og skuespillerne et fundament af alvor.

Med strålende, visuel fantasi fortæller »Chaplin« historien om et liv i billeder, med billeder og af de billeder, der i årtier gav familien brød på bordet. Det handler om de enorme, kunstneriske krav, han stiller til sig selv. Om berømmelsen og sladder om de mange, meget unge kvinder, der passerer forbi den lille mand. Indtil han midtvejs i livet omsider slår sig til ro med dramatikerens O'Neils purungedatter Oona, som han får otte børn med, og som spilles med overbevisende, kærlig humor af Elise Müller.

Velsmurt teatermaskineri

Men først og sidst handler det om film. Først stumfilmen, hvis standard blev sat af Chaplins dybt menneskelige vagabondfigur, som Giacomo Ravicchio skægt og rørende portrætterer uden at blive et tomt plagi- at. Da talefilmen tager over, viger vagabonden pladsen for Erik Bachs distingverede, gråhårede Chaplin. Et voksent, kært legebarn, der med masser af humør og i godt selskab med Nina Christrup i rollen som skuespillerkollega kaster sig ud i mikrofonernes uanede muligheder.

Senere følger andre ufor-glemmelige filmroller som for eksempel Hitler-figuren

i »Diktatoren«, der allerede vidner om det humanistiske engagement, som senere skulle få så urimeligt store menneskelige og kunstneriske omkostninger for Chaplin. Nøgetrøst og klart gør forestillingen rede for den moralske og politiske tilsvining, han blev udsat for af et hysterisk opkørt samfund. Alt sammen præsenteret i korte klip med lydløse overgange, der glider som smurt i olie.

Med filmens virkemidler krydsklipper et velsmurt teatermaskineri mellem epokens elegante miljøer, de hektiske filmstudier og hjemmelivets kærlighed. Men det er teatrets rum og skuespillernes nærvær, der fylder figurerne med liv, og som tager det unge publikum med hele vejen fra en ussel barndom til verdensberømmelsen. Chaplin spilles dels som pantomime, dels som skuespil. I begge tilfælde er skuespillerne Erik Bach og Giacomo Ravicchio overbevisende skarpe og rørende i samspillet med et forrygende godt ensemble.

Chaplin er indbegrebet af den amerikanske drøm, alligevel blev han forhørt, forhånet og til sidst landsforvist. Stærke optrin, der mildnes af en skøn enetale til en bordlampe, som reaktion på meddelelsen om, at han omsider i sin udlændighed har fået en æres-Oscar! Desværre blev talen aldrig holdt, for da det kom til tykket, sagde Charles Chaplin bare pænt tak. Det gør publikum også!

Randi K. Pedersen

Talentfulde tosserier

Morgana fortsætter sit naive, fabulerende og fysisk klovneunivers

Teater Morgana: Eventyr på Afveje. Iscenesættelse: Jørgen Sejr. Medvirkende: Margit Szlávík og Kaj Pedersen. Aldersgruppe: 7-11 år.

Hug en hæl og klip en tå – af de gamle eventyr altså. Og lad dem så blive udsat for en god gang kreativ »fis« i kasketten.

Titlen på Teater Morganas ny forestilling, »Eventyr på afveje«, passer excellent til det, der sker på scenen. Det ene eventyr efter det andet kommer på afveje, da en lille bogsamler en dag dumper ind i en eventyrfortællerskes liv. Og afvejene klæder forestillingen. Des mere outreret, des bedre.

Morsomst – ja helt teaterkulinarisk – er Rødhætte-sekvensen. Her træder

Fortællersken ind på scenen som Rødhætte med rød kalot med pompon på stilk, strutskørt i tyl, lange hvide handsker og madkurv under armen. Og det kan nok være, at det får ulven frem i

Bogsamleren og får han til at spadserer derudad i fri fortælling. Mens Bogsamleren skaber en rytmisk dynamisk lydkulisser med det sjippetov, han under hele sekvensen svinger i gulvet, fabulerer han på livet løs på en Rødhætte-fortælling, hvor ulven, som bliver kaldt en møghund, med sine forløbne tænder slisker sig ind på den rødglødede intensive Bedstemor. Jægeren er et højtuddannet, dumt svin, der ikke kan skyde, men kun operere. Moren drøner derudad på knallert, mens hun prædiker om alfarvej og andet.

Mens bogsamleren svinger løs med sjippetovet og fortæller løs, står Fortællerskens Rødhætte betuttet i baggrunden og klemmer et enkelt forsigtigt »u-ha-da-da« ud. Men bagefter træder hun frem og sætter rummet i rytmiske svingninger ved med hæs stemme at synge en »gå-nu-den-lige-vej«-sang, mens hun taktfast slår en rød hoppebold i gulvet ved at svinge den i en kæmpebue over hovedet.

Eventyret om Snehvide kommer på banen med ansigter, der sidder spændt inde i små spejlrammer, og med et æble, der kan trylle Bogsamleren om til både en dværg og en rundtosset manegehest.

I »Eventyr på Afveje« gælder det ikke om at få fortalt én sammenhængende historie, men om at levendegøre en stemning af eventyrlighed. Den opfindsomme leg, den skæve tilgang og de syrede sjove eskaleringer står i centrum i et smukt og enkelt rum, hvor alt er gjort i Snehvides farver: »Hvid som sne, rød som blod og sort som ibenholt«.

Sammen med Jørgen Sejr, som også var instruktør på teatrets foregående to forestillinger, »Den bedrøvede Paraplydame« og »Babylon«, bygger Kaj Pedersen og Margit Szlávík videre på et naivt, fabulerende og fysisk klovneunivers. Stilen er Teater Morganas helt egen. Småpludrende, omkringtrissende og fyldt med tosserier.

Kirsten Dahl

Margit Szlávík og Kaj Pedersen skaber deres eget skæve eventyrunivers

I et møgbeskidt hummer mødes Casper Joels Hamlet efter døden med sin barndoms hofnar Yorrick, der spilles af Tom Rosendal. Foto: Jonna Fuglsang Keldsen/Films Bureau

Hamlet i fri dressur

Ikke kun Hamlet, men til dels også iscenesættelsen er i splid med sig selv i forestillingen »Resten er stilhed«

ANMELDELSE

Teatret Trekanten: Resten er stilhed. Manuskript: Flemming Weis Andersen. Iscenesættelse: Malte Claudio Lind. Scenografi: Asger Buus Olsen. Medvirkende: Casper Joel og Tom Rosendal. Aldersgruppe: Fra 14 år.

Titlen på Teater Trekantens ungdomsforestilling er hovedpersonens sidste, berømte replik i Shakespeares »Hamlet«, som siges af prinsen af Danmark, lige før han dør.

Forestillingen er dog ikke en bearbejdelse af hele det store, klassiske drama, men alene en fabulerende, videredigtende parafrase over figuren og personen Hamlet. En grotesk beretning, som udspiller sig i et absurd univers, hvor en ung mand stilles ansigt til ansigt med sin egen, tragiske skæbne. Ikke som noget forudbestemt og uafvendeligt, men som en konsekvens af de valg, som en

umoden Hamlet ikke og. I »Resten er stilhed« vågner Hamlet op igen i et kaotisk og møgbeskidt hummer uden for tid og sted i selskab med sin barndoms populære hofnar Yorrick. Et køleskab fyldt med dåseøl og skrald dominerer rummet, hvor Tom Rosendals kronragede Yorrick krabler underfundigt rundt og ligner en forvokset baby i sparkedragt og tunge støvler. Og lidt efter lidt kommer Hamlet modvilligt til sig selv og i tøjet og indser, at han nok hverken er død eller levende. Tværtimod vil den evige stilhed kun indfinde sig, hvis han tør blive voksen nok til at erkende verdens dårskab og indse, hvorfor og hvordan noget blev råddent i Danmark.

Dramatisk giver det god mening at lade netop Yorrick være katalysator for Hamlets sene selvopgør. For dels holdt Hamlet meget af ham, og dels døde narren af druk, længe før Hamlet blev dræbt af en forgiftet kårde. Så selvfølgelig

er manden nu frygtelig nysgerrig efter at vide, hvad der er sket, efter at han selv var borte.

Savner modspil

Det fortæller Casper Joels Hamlet fuld af ungdommeligt hjælpeløst og ind i mellem også fortvivlet raseri og med et troværdigt greb i de mange Shakespeare-replikker fra originalteksten. For selvom Yorrick har iført sig sin narrekrave, lader han sig ikke nøje med en letbenet version, der fremstiller Hamlet som et stakkels, halvvejs sindsforvirret offer for de blodige begivenheder, som lod otte mennesker døde tilbage.

Yorrick forlanger den ubesmykkede sandhed om, hvordan hele den royale familie tog livet af hinanden og et par stykker mere.

Til gengæld løfter narren på sin side sløret for dunkle gerninger, som Hamlet ikke kender til eller har fortrængt, og som han nu tvivler på til at erkende og tage

stilling til. Det er ikke sjovt at se glansbilledet af sin far krakelere og erkende, at der måske var gode grunde til, at ens højtelskede moder – og mange andre – foretrak ens farbroder, fordi han trods alt var mindre magtgal. Eller at indrømme, at han selv begik en slags selvmord af sorg over sin elskede Ofelias død.

Så langt er der hold i historien og balance i spillet. Men efterhånden bliver det mere og mere tydeligt, at iscenesættelsen af »Resten er stilhed« er i splid med sig selv om, hvorvidt den vil være en parodi eller tages alvorligt.

Helt galt går det, når Tom Rosendal, der ellers spiller en glimrende Yorrick, pludselig skejer ud i fjollet, plaprende overspil som kvindefigurerne Ofelia og Dronning Gertrud.

De hårdtpumpede karikaturer med bløde hændler og idiotiske kostumer ligner noget fra Crazy Christmas Cabaret og er komplet ude af trit med Casper Joels klassisk dramatiske stil. Især i slutningen, hvor den oprørte Hamlet så underligt står og råber ud i luften, fordi han savner seriøst modspil.

Randi K. Pedersen

Eventyrligt evighedsepos

Teatro Rio Roses nye forestilling er en uforlignelig forestilling fuld af oplevelser

ANMELDELSE

Teatro Rio Rose: Ta' ti ting. Forfatter og instruktør: Catherine Poher. Scenografi: Paolo Cardona og Catherine Poher. Koreografi: Jakob Haahr Andersen. Medvirkende: Tove Bornhøft, Inge Danø, Joakim Eggert, Jakob Haahr Andersen, Folmer Kristensen og Kim Mühlenfeldt. Aldersgruppe: fra 15 år.

Teatro Rio Roses ny forestilling er et hit. Et billede på livets mangfoldighed og et fortryllende blik ind i evighedens univers. Forestillingen er ikke en af dem, man skal forstå. Oplevelsen står i centrum. Derfor dette kommenterede friseagtige kik ind i forestillingens labyrintiske liv:

Smukke kjoler, sjove trøjer og mærkværdige stemmer. En ældre kvinde i en nylonagtig slåbrok vartes op af to unge mænd i hvide træsko: Alderdom med plejeopsyn. De serverer suppe. Kvinden spiser. Spiser op, og siger: »Jeg er stadigvæk sulten« – ja, til livsappetit. Kroppe

dukker op af scenens totale tøjdyb. En ung lang lysmands elegante trin. En dansende kvinde i kjole. En folkelig musiker måber over modernitetens abstrakte udtryk og svinger en magisk højtaler rundt over sig. Et rør af en nazi-glad og

fedtsugningslysten festløvende giver lektioner i plastikkirurgi. Lange dansedyr med buskede haler springer gazelleblidt rundt og indtager høje stole. Tøj bliver trukket op fra gulvet. Personer bliver til og forsvinder igen. En – flere – et helt

foto i fryz. Grimms Rødhætte blander sig. Den unge mandlige danser viser på opfordring den ældre kvinde de danse, han er god til. En dansende kvinde bedåres af flere. En flygtning bliver enke og forvises.

Poetisk univers

Livets tid sættes i perspektiv: »28. januar 1938«. Et barn bliver til. Den ældre dame fortælles af flere i fysiske formationer på gulvets smalle lysbane. Den

vestlige civilisation sendes en ironisk reminder. Tiden rinder ud og den gamle kvinde lukker forestillingen med sine tre ønsker: en flot kjole, en trist sang og.....en stille dans. De andre giver hende det. Stort, smukt og varsomt. Med ordene »og nu Gud, lad mig græde« glider hun ud sammen med de andre. Mens vi publikum, som sidder hele vejen rundt om den firkantede scene, sidder overvældet varme af den ydmyge måde, hvorpå hun forvalter sin livslykke.

Catherine Poher har gjort det igen og i endnu højere grad end tidligere; sammen med de seks medvirkende har hun skabt et fortryllende poetisk univers. Det ene lille kunstværk om den (mellem)menneskelige eksistens efter det andet pibler frem. Abstrakt, avanceret og mærkeligt og på samme tid dybt barnligt og naivt i ordets allerbedste forstand.

Med trylleri, humor, bevægelser, stilhed og musik gør forestillingens dejligt mange, dejligt uens og dejligt aldersforskellige medvirkende på åben og organisk vis de store eksistentielle spørgsmål til vedkommende nære ting. Liv og død, sult og livslyst, flygtning, drømme, lege, konkurrence, ensomhed og identitet.

Det store globale liv og »den vestlige civilisation« sættes sammen med dagligdagens basale spørgsmål, så som: »Hvad laver du?« og »Er der slet ikke noget du vil ha'?.« Personerne reagerer på hinandens længsler og drømme. Sådan kan evigheden tage sig ud. En uforlignelig forestilling, som hænger ved som en dejlig oplevelse og et stort ja til, at der er mere mellem himmel og jord.

Kirsten Dahl

Jakob Haahr Andersen, Inge Danø og Kim Mühlenfeldt i et af forestillingens mange billedsekvenser. Foto: Henrik Saxgren

Der opstår sød musik, når Niels Jørgensen og Helena Hertz Melkjorsen udforsker forelskelsens luftige univers

Højtflyvende forelskelse

Skæg og sødmefuld teaterleg med – og om – den svære kærlighed.

ANMELDELSE

Comedievognen: All You Need. Idé og iscenesættelse: Torkild Lindebjerg. Komponist og lyddesign: Jens Tolsgård. Scenografisk konsulent: Kirsten Victoria Lind. Medvirkende: Helena Hertz Melkjorsen og Niels Jørgensen. Aldersgruppe: fra 12 år.

Man deltager hjertens gerne i den mlettede og luftige leg med kærligheden, som Torkild Lindebjerg har skabt til danseren Helena Hertz Melkjorsen og skuespilleren Niels Jørgensen. Med vanlig sans for sprudlende humor, livlig pantomime og sørgmunter komik bygger han en række små, skægge situationsspil op omkring temaet mennesker mødes

og sød musik opstår. Og det er lige, hvad der gør.

De glemmer dog ikke hormonerne, der pisker rundt i kroppen på unge i puberteten, og et par »vovede« vittigheder hist og pist giver da også straks respons. Men i modsætning til musikvideoerne – og den øvrige medieverden – der har leveret inspiration til »All You Need«, sættes der fokus på følelser frem for på sex.

Der er nærvær og erotik i luften, men også befriende langt til tidens hippe, hårdekokte pornosymbolik.

Alene på hver sit separate »værelse« af tykke metalstænger mimer de to sig ind på livet af publikum, mens de løber over af henrykkelse bare ved tanken om forelskelse og kærlighed. »All You Need« er kærlighed – hvad ellers. Og da ikke mindst når det dre-

jer sig om halvvoksne pubertetsbørn fra 12 års-alderen, hvor den første, spæde kærlighedskvababbelse melder sig på banen.

Den hurtigt klippede, musikfyldte forestilling er fuld af visuelle overraskelser. Store, mobile el-pærer oplyser de medvirkendes ansigter og bruges med stor fantasi til at skabe andre spændende lyseffekter i det minimalistiske, sceniske univers. Som ved en ny omgang Lykkehulet males bogstaver på bagvæggens flotte glasmosaik. Men det er kun forslag til navnet på en, man ku' bli' forelsket i.

Indforståede blikke

Hende, han elsker allermost, har han ikke mødt endnu! Hvilket giver anledning til forestillingens bedste musiknummer, »I miss you but I haven't met you yet!«, hvor pigen mimer teksten og udbygger den med sødmefuld dans.

Han er en voksen mand med et Casper Christensen-agtigt udseende og en skøn, kropsbevidst pantomime. Og hun et lille, selvsikkert pigebarn, hvis kåde bevægelser er lutter vital, pikant ynde, når hun valser rundt i sin røde kjole eller med et glimt i øjet nyder sin unge, smække krop, der poserer foran spejlet. Sammen når de hele spektret rundt i disciplinen at turde og ikke turde, selvom de har vanvittig lyst til lidt kontakt – eller måske det modsatte!

Det er ikke nemt præcist at vide, hvornår hun skal fortrække, når hun med skræk opdager, at interesserne ikke liige falder sammen. Og selvom det er synd for ham, så er det også ret morsomt, når han tror, han har scoret, og hun så bare er smuttet. Så et par kontaktannoncer bliver det også til, og som en fiks lille krølle på historien om kærlighed formulerer Niels Jørgensen sin annonce som den voksne mand, han jo er. Kærestebrevene er til gengæld sjovere, men de havner på gulvet i sammenkrøllet tilstand.

Den næsten ordløse forestilling er fuld af opfindsomme indfald og en leg med genrer, der opleves som pingpong-spil mellem tekst og bevægelse. Forestillingen igennem sender de to medvirkende indforståede sideblikke til publikum, mens herlig fryd og kulsort pinlighed veksler med korte mellemrum. Det er sødt at flirte, når man har kontrol over tingene, men slemt, hvis man helt uplanlagt kommer til at bøve i utide!

Ligesom kærlighed ved første blik kan være en kompliceret sag. I hvert fald når den er så højtflyvende vidunderlig, at den ender med at forsvinde lige op i den blå luft.

Randi K. Pedersen

Fortidens bindeled

To fine fanger og for tom en tekst i Teater Portamentos udspil

ANMELDELSE

Teater Portamento: En mand på ét ben i fyrre centimeters højde. Instruktion: Steen Haugesen. Medvirkende: Øyvind Kirchhoff & Henrik Paludan. Aldersgruppe: fra 12 år og op.

Starten er svær. Der er stille i rummet. Det er spændingen mellem de to ens klædte mænd, der skal gøre arbejdet. De to mænd er fanger i et rum, hvor der kun er et skolebord, en stol og en bøjleophængt habitfrakke. Begge har lyseblå skjorte og beige bukser på. Den ene sidder på stolen bag bordet. Den anden skridter stift rummet af i lige linjer.

Langsomt bløder de to mænd op og nærmer sig fysisk og psykisk hinanden.

Ifølge programteksten er der noget i fortiden, som binder de to fanger sammen. Og vi får at vide, at forestillingen er en historie om ensomhed, drømme, magtspil og hævn. Nuvel og ja. Forestillingen ruller sagen op. Men det er problematisk, at den er halvvejs færdig, før man rigtigt bliver lukket ind i forestillingen, og at man først til allersidst gribes i et lille glimt, når man får det bekræftet, som man længe har gættet: At klassens brillebabe, som den ene af de to mænd har pisset på engang som dreng, er den anden. Ensomheden og magtkampene træder aldrig rigtigt i karakter.

Vel er der lag og elementer at blive optaget af. Den måde hvorpå de to fanger leger sig ind på hinanden. De nærmer sig hinanden via almindelige dagligdags

behov. Den ene mangler ild til sin smøg. Den anden har tændstikker og taber dem i den gættekonkurrence, den første sætter i gang. Frakken sætter en iscenesættelse af stil i gang. En leg, der handler om penge og om at gøre indtryk og score damer til en rigmandsreception i Monaco, hvor både Paven og Muhammed Ali også er til stede.

Trivialiteter

Stykket rummer fine elementer af humor, det sætter meget nonverbal psykologi i værk og det rummer nogle sjove spil, der udforsker grænsen mellem alvor og leg. De to mænd svinger dynamisk mellem det reale celleviv og de mange iscenesættelseslege, som – uden at de selv er herre over det – tilslut i en »Jorden er giftig«-leg, får deres fælles fortid frem.

Steen Haugesen har instrueret med sans for rytme og progression. Og de to medvirkende Øyvind Kirchhoff og Henrik Paludan er gode til skuespil og kropstryk. Men stykket (med den håbløst lange titel) er for tyndt og bruger alt for meget tid på snak om stil, penge og damer i et univers, som træder vande i nogle trivialiteter og som jeg har svært ved at forestille mig kan berige aldersgruppen.

Ro og respekt omkring en forestilling er afgørende for ens oplevelse. I den henseende skal retfærdigvis siges, at den forestilling, jeg så, hele tre gange blev forstyrret af en larmende støvsuger, som blev tændt i lokalet udenfor. Slemt forstyrrende odds at spille op imod.

Kirsten Dahl

Tragikomisk kvajetur

Traditionsrigt persisk gardinteatret fortæller en tragikomisk beretning om at tilpasse sig ukendte normer.

ANMELDELSE

Zamani Troupe: Ebad af Zandjan. Mehrdad Zamani og Pia Gredal. Iscenesættelse:

Sejr Andersen. Scenografi: Behnaz Nouraeis og Ole Funch. Dukker: Pia Gredal. Musik: Mehrdad Zamani og Dan Selchau. Medvirkende: Mehrdad Zamani, Pia Gredal

og Dan Selchau. Aldersgruppe: 6-10 år.

Den azerbajdanske musiker, sanger, danser og nu også skuespiller Mehrdad Zamani har etableret et nyt,

dansk teater, hvor han introducerer det traditionelle, persiske gardinteatret. En form der med sine farvestrålende, naivistiske billedtæpper, megastore hånddukker og levende musik ikke er så fjernt fra det, vi kender, fra danske børneteaterforestillinger. Alligevel har »Ebad af Zandjan« tydeligt sin egen, eksotiske stil og praksis, som også klart er et tilbud til indvandrere med samme kultu-

relle baggrund.

Med afsæt i et eventyr fra Azerbajdjan, som Zamani har fået fortalt af sin egen bedstefar, har han og Sejr Andersen skabt en køn og sjov lille forestilling om det svære ved at skulle tilpasse sig normer, man ikke kender. For ganske vist skal Ebad i første omgang blot hen for at fejre sin fætters bryllup. Men da han tager fejl af landsbyerne og havner et sted, hvor

de er godt i gang med en celeber begravelse, går det helt galt. Ebad griner højlydt til begravelsen og sørger med lige så høje hulk ved brylluppet, og sådan fortsætter det. Ikke af ond vilje, men af mangel på opmærksomhed over for sine omgivelser.

Hver gang han nærmer sig et nyt sted, har Ebad på baggrund af sine netop indhøstede erfaringer øvet sig på de normer og skikke, han

Foto: Gorm Valentin

Når brødre mødes

Indeni er vi alle ens, specielt brødre. Og selvom man er forskellige udenpå, er det godt at have en at slås med, kæmpe med, og tage med sig i hovedet og kroppen, når man drager videre ud i verden

ANMELDELSE

Corona Danseteater: På Vragten. Idé, koncept og koreografi: Jørgen Carlsund. Instruktion: Malte Claudio Lind. Komposition og musikere: Christian Glahn og Steen Claësson. Dansere: Søren Jakob Sundby og Jørgen Carlsund. Aldersgruppe: 8-12 år

I gennem mange år har Jørgen Carlsund og hans Corona Danseteater vist mænd, der danser som mænd – ikke som feminine fimser. Dermed har teatret gjort en stor indsats for at gøre dansen til et accepteret udtryk for mandlig eksistens og følelser; kommet med en længe ventet identifikationsmodel for drengene. Drengene får bevis på at det er ok at mænd/drengedanser. Det er ok at give kropsligt udtryk for sig selv.

I »På vragten« er denne form i meget stor udstrækning sammenfaldende med fortællingens tema: To granvoksne mænd, to brødre, mødes. Og gennem leg og dans udveksler de historier og minder, udfolder sig fysisk, fortæller deres historier – med kroppen.

Når forestillingen starter, er vi i en baggård. Lyden af børneleg folder sig omkring vasketøjet, der hænger rækkevis på tørresnorene. Foran vasketøjet står en mand. En pæn mand, pænt klædt på, med pæne sko, pæne bukser og meget pænt klippet. Jørgen Carlsund i det pæneste hjørne.

Men der er ikke tid til fortsat at stå og kigge ud over publikum. Han skal tage vasketøjet ind. Styk-

ke efter stykke foldes det sammen, og i løbet af kort tid ser vi, at det samme sker på den modsatte side. Også der står en mand, og folder vasketøjet sammen. Også han har et publikum foran sig – og foran os.

Men Søren Jakob Sundbys mand er ikke pæn; han er spraglet med langt hår. Vild at se på, og sådan én som gør vilde ting. Lægger op til slåskamp og forvandler den kedelige opgave at feje gården til en vild rytmeleg i ren stomp-stil. Og sønderriver den tørrede blomst, som er den pæne mands kæreste minde.

Den handling bliver næsten fatal. For hvad er vi uden vores minder: Intet!

Den pæne mand går nærmest i fysisk opløsning – men samles op og sammen af broderen. Og sådan bladrer de igennem historierne fra deres barndom.

Faderens uniform, et billede af moderen, en bifanger-skærm, der gør det ud for et visir. Sådan et som en ridder har. Og når man har det på, må man tage en ridderkamp. Og en stokkekamp, og en brydekamp – endda skyde med pistol. Alt det man skal og må som drenge. Prøve sine egne og hinandens kræfter af, se hvor man er forskellige – og hvor man er ens!

Og ens det er vi alle sammen – inderst inde. Det finder brødrene ud af, da de står næsten afklædte foran hinanden. Deres undertøj er ens – helt ens!

Efter den erkendelse, sammenlagt med at de gennem alle de fysiske kampe er nået ud i hinan-

dens hjørner, kan de tage tøj på igen. Men ikke det de kom med: Den pæne dreng tager den vilde drengs tøj på, og det viser sig, at den vilde dreng sagtens kan passe den pæne drengs. Og sådan drager de videre ud i verden på deres forskellige færd. Med hinanden!

Et særligt publikum

Det er god historie om accept af sig selv og »den anden« i sig selv, og det er godt, at den bliver fortalt. Med Christian Glahn og Steen Claëssons beskrivende og fint medspillende levende musik på bas og cello – og mange flere instrumenter – bliver den ekstra godt fortalt.

Men hvad fyldte ekstra meget i min oplevelse af forestillingen var det publikum, jeg havde glæden af at opleve det med: 50 multihandicappede børn fra Geelsgaardsskolen i Virum. De grinte, de kom med lyde, de reagerede på hver enkelt lille bevægelse, hver enkelt lille historie i Søren Jakob Sundbys og Jørgen Carlsunds spil.

Dansens bevægelser blev direkte aflæst, med den kinæstetiske evne som vi alle sammen besidder og som vi alle sammen har brug for at få rørt – også selvom vi er bundet til en specialdesignet rullestol for resten af vores liv.

Der ligner vi hinanden. Om vi er drenge, mænd, piger, kvinder, handicappede, eller er så heldige at have vores fulde førlighed, er det godt med en god gang dans! Og det var »På Vragten«.

Lone Nyhuus

Ridder med fart på

Op på Herley'en med Don Quixote og så derudad. Teater Vestvolden har omplantet den skæve ridder og hans tro væbner til en boligblok på Vestegnen

ANMELDELSE

Teater Vestvolden: John Kachot og Zanko Panzer. Forfatter: Gerz Feigenberg. Instruktør: Henriette Holm Nielsen. Scenograf: Finn Erik Bendixen. Medvirkende: Tom Jacobsen, Pierre Miehé-Renard og Judith Røthénborg. Aldersgruppe: 9-13 år.

John Kachot og Zanko Panzer« Jhedder Teater Vestvoldens ny forestilling. Og ja, fornemmelsen er god nok. Gerz Feigenberg har skåret sin tekst over det mange hundrede år gamle eventyr om Don Quixote og hans tro tjener, Sancho Panza.

Gamle dage er gjort til nutid. Den fattige lavadelsmand med den lange slanke krop er blevet til en stor tæt, småkriminell, heltebladsopdaget fyr, John Kachot, som bor på 4.sal i et boligbyggeri. Og hans krikke er udskiftet med en gammel Harley. Sancho Panza er blevet til den lille spinkle nabo, Zanko Panzer, der er nattevagt i et center, og i stedet for et æsel er Zanko Panzer også bidt af gamle motorcykler. Han har engang haft en. Derfor har han også akkurat det specialværktøj årgang før 1953, som John Kachot en dag står og mangler. Værktøjet bringer de to ensomme eksisterer, som overhovedet ikke kender hinanden, sammen. Ud på en redningsekspedition. På ryggen af den gamle Harley fræser de ud for at redde den lækre, men uhyggeligt voldsramte servitrice Lone Lund, som er Feigenbergs bud på originalhistoriens mandhaftige bondetøs Dulcinea.

Som i den gamle historie er Feigenbergs hovedperson en fantast. En drømmer, der med mottoet »at gøre det man ikke kan« roder sig ud i de mest utrolige foretagender og får gevaldigt mange knubs af det. Men et forbliver: Venskabet med den tro tjener.

Overfladisk drive

»John Kachot og Zanko Panzer« vil sætte en vision om at bryde egne grænser i scene. En vision, der taler for at stikke hvide løgne og lade »alle kneb gælde«, hvis det gør livet sjovere. Forestillingen vil vise, at det vigtige ikke er at vinde kampe, men at skabe og bevare venskaber.

En smuk tanke. Desværre opleves det kun i korte øjeblikke. Det meste af tiden farer budskabet støjende, afsporet og utroværdigt derudad.

Feigenbergs tekst er fyldt med lette publikumstræffere. Titlen i sig selv signalerer røverhistorie. Zanko Panzer trækker nysgerrigt publikum med ind i scenerummet som den let komiske uniformerede centervagt med den store stavlygte. John Kachot fanger fra første færd med sin helteblads-inspirerede kode-snak. Lone Lund storker hid-sigt hen over scenen med en gevaldig bandeordssvada. Og der er mange andre eksempler på rappe og »seje« replikker.

Henriette Holm Nielsen har iscesat, så der konstant er tegneserie-agtigt »gang-i-den«. Vægge slås ned, og en motorcykel drøner ind i røg og damp. Og derudad går det

Spillet om Don Quixote er rykket til Københavns vestegn. Foto: Britta Fogsgaard

med klyngebombe-syner, blå blink, sæbeøjne og ben i gips. Den ene mislykkede helteaktion vælter oven i den anden.

Et kort øjeblik skifter forestillingen dog karakter. Ned i de mange tempofyldte »hårde« scener, der kulminerer med opråbet »Nu skal du kraftedme se actionfilm!« dumper pludselig en »blød« scene, hvor John Kachot drømmer om Lone Lund.

Scenen er tydeligvis til for at bringe fordybelse på banen. Men den virker snarere som et malplaceret fremmedelement, der punkterer forestillingens overfladiske drive.

Måske er forestillingens problem, at den ikke selv er helt fornøjet med sit opgejlede tempo. At den ønsker nogle dybder, den ikke formår at få frem.

Kirsten Dahl

tror, han skal møde. Og hver gang gør han det skrupforkerte – lige meget hvor ivrigt han prøver at tilpasse sig omgivelserne. Alle vegne på denne dannelsesmæssige kvajetur venter nye og anderledes situationer og derfor andre krav, han ikke er særlig vaks til at fornemme. Stakkels Ebad jages på porten og havner til sidst i en bazar, hvor han gør det til en næringsvej at fortælle sin

brogede livshistorie.

Swinger sammen

Gardintæppe efter gardintæppe vendes og illustrerer de enkelte scener i det tragikomiske forløb, mens den unge, uheldige helt igen og igen tager turen tværs over gulvet, hvor landevejen er bredt ud. Som en sød idé består den af en smuk, dybrød, persisk løber, hvis kendte, dekorative

mønstre er med til at give forestillingen »lokalkolorit«. Men der er også anden pragt. Ebad er overdådigt klædt på i sort, guldbroderet frakke, handske bløde støvler og rød silkeskjorte, og de medspillende og dramatiske udseende dukker er hyllet i florlette stoffer. Det store persongalleri styres af Pia Gredal, som er en dygtig dukkemager og dukkefører og god til at give hvert enkelt rolle dens særlige,

karakteristiske stemme og sprog. Desværre har hun betydeligt sværere ved at finde sin egen, når hun optræder som fortæller. Figuren virker stiv og kejtet og uden den kontaktskabende energi, som skal overbevise publikum om, at historien om Ebad og hans rejse er værd at opleve.

Det bliver den så alligevel, fordi den lille, drengespinkle Mehrdad Zamani med den

store sangstemme spiller rollen som Ebad med tilstrækkelig entusiasme og falde-på-halen komik. Han er ikke nogen sprudlende komiker, men sjov nok til at sætte farver på den lidt gammeldags, traditionelle spillestil. Og så er han en eminent musiker på den mangestrengede, vandretliggende santur, hvis sprøde toner i ouverturen til »Ebad af Zandjan« får selskab af danske Dan Selschaus dir-

rende smukke spil på en enorm basblokløjt. De to swinger skønt sammen, og stemningen stiger, når Selschaus fiffigt lægger et par takter af melodien til »Spørge-Jørgen« ind i musikken. Eller når han flere gange undervejs leverer de mest morsomt illustrerende lydkulisser til Ebad beretning.

Randi K. Pedersen

Bedaget musikalsk prædiken

Musikteaterforestillingen »Noas ark« svinger mellem drivende sentimentalitet og dræbende kedsommelighed

ANMELDELSE

Den Jyske Opera: Noas ark. Tekst: Birthe Bonde Niilonen og Birgitte Holt Nielsen. Musik: Camille Saint-Saëns. Arrangør: Flemming Munckholm Jepsen. Iscenesættelse: Birthe Bonde Niilonen. Scenografi og dukker: Mariann Aagaard. Medvirkende: Birgitte Holt Nielsen og Hans Dueholm. Aldersgruppe: 4-9 år.

Musikken er god. Saint-Saëns letløbende musik fra »Dyrenes Karneval« gør den enormt velegnet til den berettende operaform i »Noas ark«. Ligesom den blødt melodiske vibrafon er et flot instrument og et fint valg til opera for mindre børn. Den overdøver ikke de medvirkende og opfordrer derfor heller ikke til brug af et stemmевolumen i den store stil, som hverken passer til målgruppen eller emnet.

Det gør Den Jyske Operas dramatisering af bibelhistoriens storslåede, frodige og farverige beretning om syndfloden desværre heller ikke. Spænding og drama

I »Noas ark« sætter Hans Dueholms alfaderlige Noa og Birgitte Holt Nielsens sentimentale Sara langsomt myrerne i bur. Foto: Anders Bach

får man omtrent forærende af tekstens mangfoldighed, men begge dele er droppet til fordel for en bedaget prædiken om dyrevelfærd og kvindefrigørelse. Hvor

spillestilen og tonen i forestillingen svinger mellem drivende sentimentalitet og dræbende kedsommelighed – helt uden sans for brug af krop og bevægelse.

Svage anslag af komik hjælper ikke på iscenesættelsens manglende fantasifuldhed. Det gør det heller ikke at overdænge en temmelig ufikse trækonstrukt-

on, som skal gøre det ud for arken, med dyr og planter i uanede mængder og former, når spil og replikker mangler enhver form for dynamik. Slagtøj og skægge dyreløse skaber heldigvis lidt variation og stemnings-skift undervejs. Men i lange passager slæber forestillingen sig af sted i et tempo, der er meget langt fra moderne børneteater og så tuttenuttet spillet, at man skulle tro dyrene var babyer og målgruppen vuggestuebørn – og ikke medievante unger i skolealderen.

Et tvivlsomt budskab

Hans Dueholms alfaderligt runde Noa med den fyldige baryton, tykke krøller, skæg og kort kofte fylder i enhver henseende godt i forestillingen. Det er fra ham – og musikeren Ulla Schmidt – der ind imellem strømmer lidt af den kunstneriske autoritet og tilstedeværelse, som »Noas ark« har alt for lidt af.

Birgitte Holt Nielsen har den umulige rolle som pigens Sara, der angiveligt er indført i historien for at lære Noa at tage vare på dyrene og hjælpe ham med at bygge arken. Det havde hun ikke behøvet!

For det første er det svært at koble fra indledningsscenens to frække børn, der slår insekter ihjel og forsigtigt råber »røv« og slemme bandeord fra dengang, til-

skuernes forældre var små, til Noa og Saras moraliseren om at beskytte dyrene. For det andet er der ikke megen pigepower – endsige genkendelighed – i den spinkle skikkelse med okkerfarvet rynkenederdel, uldsokker og sandaler.

Hun ligner en bedstemor fra Frilandsmuseet, hvis spæde sopran er blottet for dramatik, og hvis bidrag til syndfloden er fornærmede tårer over Noas dovenskab samt et tvivlsomt budskab: Bare tud, tøs – så skal manden nok sige undskyld!

Klichéerne står mildt sagt i kø, og det hele er så omklamrende, overpædagogisk fodformet, at det nærmer sig det missionerende. Hvilket man – trods et tæt samarbejde med Det Danske Bibelselskab – må gå ud fra ikke er hensigten. »Noas ark« er tilmed så ubehjælpeligt sat op, at man skulle tro, det var et projekt, det lokale menighedsråd havde stablet på benene.

Men det er faktisk en professionel musikteaterforestilling for børn produceret af landets næststørste offentlige operascene, som de næste to sæsoner turnerer med den i hele landet.

Randi K. Pedersen

Kaos – and so what?

Der mangler bare en smule mening med galskaben i Holbæk Egnsteaters hårdtpumpede ungdomsudspil

ANMELDELSE

Holbæk Egnsteater: Kaos – here we come. Manuskript: Søren Skjold og Asger Gomez Frøkov. Instruktion: Asger Gomez Frøkov. Scenografi: Hans Sode. Medvirkende: Paw Henriksen og Martin Hestbæk. Aldersgruppe: fra 13 år.

En svimlende fornemmelse af at have været inde i en hæsblæsende hurtig centrifuge uden udgange og et stort rungende »SO WHAT?!«

Det var den fornemmelse jeg gik fra Holbæk Egnsteaters nyopsætning af »Kaos – here we come« med.

Lad mig dernæst slå fast: For min skyld må man gerne både onanere, sige frække ord (som motherfucker, smatso og spermolade) og opføre sig utugtigt på en scene. Bare forestillingen kommer videre end det.

Bare den har nogle dybere lag. En mening med »galskaben«. Akkurat de dybder savner jeg i »Kaos – here we come«.

Forestillingen er genkendelig med stort G. Der er ikke det forhold i en pubertetsung, der ikke bliver vendt. Besværet med at komme op om morgenen. Skoletrætheden eller i al fald leden ved lærernes dødkedelige facon og de tåbeligt fremtidsperspektivfyldte stile, man får for. Bumserne der altid bare er at se. Nervøsiteten over, om den pige, man er lun på, kommer med til festen, og om man får held til at score hende. Besværet med at styre sin brandert. Manglen på penge, der fører ud i tåbelige rapserier. Og det følelsesmæssigt svære i at kapere, at ens forældre skændes og måske skal skilles. Programtekstens signal (med bemærkningen » – hvis De tør«) om at fore-

stillingen skulle være vovet, er for mig at se rent fake.

Alt den skrubforvirring og det kaos, som er i en ungs indre er flyttet udenfor. I to personer, en MIG og en JEG, som spiller de to sider af det splittede sind. Mens scenografiens mega-store walkman-høretelefoner (årgang mange år tilbage!) skal minde os om, at det vi ser, er noget, der sker inde i personens hoved.

Timing og dynamik

Hvordan håndterer forestillingen så alt det den unge tumler med. I kortform kan det opsummeres til følgende: De unge er ikke så dumme. De har holdninger til fremtiden. Kender til sult, krig og forurening. Fremtiden er for dem bare et spørgsmål om at komme til festen i aften og der komme til at bolle med Lise med det lange lyse hår og den dejligt runde røv.

Paw Henriksen og Martin Hestbæk moser derudaf i en popsmart udgave af ungdomskultur i teaterform

Forældrenes måske-skilsmisse er en af virkelighedens alvorligheder, man drikker sig væk fra tankerne om. Og den ene pige kan være lige så god som den anden, Malene, som man før svinede til og tillige stjal

penge fra, boller man omtumlet og fuld løs med. For det at afprøve sig selv seksuelt går forud for hvem det nu lige er med. At det så måske viser sig at hun måske er meget sød, er bare en sidegevinst.

Og hvad skal de unge så bruge det til? Nikke genkendende eller måske få en lidt mere ekstrem version af det, de kender fra dem selv eller kammeraterne? Sikker. Blive optaget af og beundre de to skuespillere for deres spil? Sikker.

Paw Henriksen og Martin Hestbæks kvikke timing og dunkende dynamiske drive er som skåret ud af et hipt og popsmart ungdomsprogram, hvor to fyre spiller høj musik og tumler rundt med to store plastkrør, som de får til at være alt, DJ-plads, vaskekumme, pik, cykel og Malene med de store nødder. Og så er det mit »So what?!« trænger sig på. Sammen med en kritik af at forestillingen slet ikke bruger det tricks med at spalte personen i to til andet end at skabe liv på scenen og uklarhed om hvem der nu er hvem.

Kirsten Dahl

Tina Damborg og Dorte Petersen leverer fortids uskyld med charme. Foto: Casper Helmer

Dralon, nylon og en række søde fortællinger

Det er let, det er umiddelbart dansant og så er det hamrende charmerende – specielt når sangene fra mormors ungdom fremføres live

ANMELDELSE

Rasmussens Garderobeshow: Rasmussens Garderobeshow – en easy-dancing forestilling. Idé og koncept: Charlotte Rasmussen. Koreografer og medvirkende: Tine Damborg, Ditte Maria Geister, Reidar Sjøset, Dorte Petersen og Charlotte Rasmussen. Aldersgruppe: Fra 10 år og op.

Rasmussens Garderobeshow har en uskyld og en charme, som sagtens kan vække genklang hos det unge publikum. Og det er der flere grunde til.

Først og fremmest er det et univers fra dengang, mormor gik i dralon og nylon. Og når hun satte sig ned, var det med samlede ben i en smal lænestol – det har dagens knægte og tøser sikkert set billeder af.

Og så er forestillingen tæt pakket med skæg musik, dansk-sproget og charmerende, og en del af det – og det er det bedste – fremført live af Dorte Petersen.

En anden del af appellen ligger i besætningen: Fire kvindelige dansere – unge nok til, at de kan være identifikationsmodeller for de unge fra 11 år og op – og en enkelt dreng, som kan det med at se ud som om han heller ikke er mange dage over bumserne. Alle er søde, charmerende og veldansende.

Og så er der situationerne. De vrirler med hjerte og smerte og er spækket med

fortællinger om eksistensens nødvendige kampe: om kvindens eller mandens gunst, om en taske eller opmærksomhed. Små skægge, fjollede, lette og ømme situationer, der er skabt til at glide let ned. Måske for let.

Interessant er det, at det er de situationer, der i sig har en konflikt, der vækker størst interesse hos 5. og 6. klasserne, som jeg overværede forestillingen sammen med. For eksempel sangen »Snakker med mig selv«, hvor Dorte Petersen er stemmen, der fortæller historien, og Tine Damborg er kroppen, der vridende fremstiller et morsomt billede af kvinden, der taler til sit bedre jeg: Benene, de vil én vej og armene den anden og hovedet – det stirrer målløst på det kaos, der hersker. Det er en fnisende fryd at være vidne til.

Det samme gælder »Tango for to«, hvor pigen rædselsslagen tager imod udfordringen om at danse med Hobros tangomester, Arthur. Og så bliver hun ellers hevet op, kastet ned og ført hen af den fyrige Arthur, mens skrækken er malet på hendes ansigt. Også det er morsomt.

Sødt og charmerende er også fremførelsen af »Da Dorte drak dus«, og her kan publikum ikke lade være med at klappe spontant med. Sådan gør publikum, når de gerne vil være med i dansen. Når de gerne vil drages ind. Og det har de lyst til – alle

dem på alle rækkerne, som ikke skal præsenteres for mange hoftevik for fnisene breder sig.

Stik rammerne ud

Forestillingens form – det lette, det umiddelbare, det rent dansante – appellerer direkte til publikums lyst til at danse. Og den oprindelige version af forestillingen sluttede da også med at byde det voksne publikum op til dans. Og det var der mange der benyttede sig af med glæde.

I den oprindelige scenografi var man heller ikke i tvivl om, hvor man var henne: I en afslappet lounge. På den måde blev forestillingens unikke tone slået an fra første strofe.

Forestillingen, som jeg overværede på Lundtofte Skole, blev først startet, da publikum havde bænket sig; og så tog det lige børnene et par numre at finde ud af, hvad det var forestillingen drejede sig om. Jeg synes, at en forestilling som denne kræver, at man fra starten af stikker rammerne ud, scenografisk og musikalsk, sådan at publikum ved, hvad der er på spil.

Mormors dralon og nylon og uskylden fra dengang! Så kan det være, at de ikke venter helt frem til »Da Dorte drak dus« med at klappe med.

Lone Nyhuus

Fantom i børnehavehøjde

Gys er forvandlet til grin i en børnevenlig udgave af »Phantom of the Opera«. Men det er indholdet også

ANMELDELSE

Søholm Park Teatret: Spøgelset i operaen. Manuskript og idé: Gunver og Bendt Hildebrandt. Musik: Sten Ørting. Iscenesættelse: Gunver Reynberg. Scenografi: Tora Winther. Medvirkende: Katja Prudensky og Bendt Hildebrandt. Aldersgruppe: 4-10 år.

Det måtte jo komme – en udgave af »The Phantom of the Opera« light. Klassikeren, hvis bedste musicaludgave – der er flere – har været Danmarks største (voksen)publikumtrækker nogensinde, er nu også et tilbud til i børnehavehøjde. Men hvorfor den i grunden er det, er ikke sådan lige til at se.

Historien om en moden, talentfuld, men vansiret mands nærmest sygeligt besættende lidenskab til en purung, syngende Lolita-type synes ikke ligefrem at være oplagt som teater for små børn. Måske er det derfor Søholm Park Teatrets »spøgelse« angiveligt vil noget andet og mere end blot at præsentere det medieombruste værk. Der er tilmed komponeret hel ny musik, der er køn og funktionel, men ikke specielt udtryksfuld, men dog et prisværdigt initiativ, der også nok bør ses i lyset af, at Andrew Lloyd Webbers originale musik ikke uden videre er tilgængelig.

Forestillingen vil gerne skabe »forunderlige og morsomme situationer«, og man kan godt tvivle på i hvor høj grad det lykkes, fordi handlingen i bund og grund er uden for børns normale rækkevidde.

Skæg klovne maske

Til gengæld virker det troværdigt og spændende at introducere musikens engel som den, der giver børn musikalsk talent, og som unge Christine mener at have mødt og kan takke for, at hun nu synger bedre end nogensinde før. Det er også et klogt og snildt træk at lade operaspøgelsets musik

være klovnemusik så gysen ikke bliver alt for overvældende.

Bearbejdelse og iscenesættelse har derimod mindre held med at overbevise om, at »Spøgelset i operaen« er et værk, der ganske uproblematisk kan kobles til nutidens hotte emner, så børn kan se og forstå parallellen. Spørgsmålet er, om små tilskuere vil tage forestillingen til sig som en historie, der primært fortæller noget om at tolerere det, der er anderledes – ja ligefrem rædselsvækkende grimt. – for sådan forholder det sig jo faktisk med operafantomet.

At børn skal holde af ham, er vel lovlig meget forlangt – også selvom de får at vide, at man skal se »med hjertet og ikke med øjne«. Men de kan måske bringes til at indse, at det er ondt og forkert at mobbe andre, bare fordi de ikke ligner én selv. Eller kan de? For masken får ikke Katja Prudensky's livlige Christine til at væmme, hun kommer blot til at skraldgrine – trods sit løfte om det modsatte – da hun omsider ser spøgelsets egen maske. Den er nemlig ikke spor hæslig, men en skæg klovne maske, som de færreste børn vist vil finde på at vende ryggen og mobbe.

De medvirkende synger rollerne som Christine og hendes unge tilbeder Raoul udmærket, og de er også gode til at få barndommens møde og fornøjelige samvær til at føles nærværende og levende. Alligevel lykkes det kun et kort øjeblik for Raoul at så tvivl i barndomsveninden og den nuværende kærestes sind om sanglærer-englens eksistens.

En sød og net teatergarderobe danner rammen om spillet. Og selvom børn næppe umiddelbart er klar over, hvad Parisoperaen er, og derfor heller ikke ved eller får at vide, hvor historien forgår, så er spejlet og Christines yndefulde prinsessekjole i hvert fald så kønne at se på, at det gør lykke hos publikum.

Randi K. Pedersen

Katja Prudensky og Bendt Hildebrandt som Christine og hendes tilbeder i light-udgaven af »Phantom of the Opera«. Foto: Elisabeth Rønne Kristensen

BØGER

Stanislavskij light

Den russiske teatermand Stanislavskij har lagt navn til det berømte system for skuespilkunst, som mange hævder at bruge, men som endnu flere øjensynlig ikke har fattet. Det synes at være begrundelsen for denne tegnede udgave af Stanislavskijs liv og levned.

Omslaget for spørgsmålsstilling af en scene. De kan se de tanker ved at bruge betoning, ord, ord. Overblikket af dine tanker og handlinger. De tænker, ord, handlinger - alt gennem kun for din medfølelse.

Hvad jeg oplever, lever jeg i. Adskillelse. Jeg har og græder, venter jeg hele tiden omhyggeligt, som et brev og min letter for følelsesfuldt at kunne påvirke ved publikum og din kraftige.

Ord er der dog trods alt en del af – mange faktisk – men de bliver i sagens natur lidt løspredte mellem de i øvrigt af og til både grimme og banale tegninger, hvor centrale tæser og sentenser står som fremhævede taleboller.

Det er en smagssag, om man kan lide denne form for tegnet teaterteori, men professor i drama ved University of Wolverhampton, David Allen, mener åbenbart, at det er en brugbar vej frem. Eller også er han bare smart. »Stanislavskij for begyndere«. Af David Allen. 172 sider, ill. kr. 148. DRAMA.

STYKKER

Henning Mortensen: Memphis Tennessee. 76 sider, kr. 148. Drama. En datters opgør med en tyrannisk mor. Stykket havde premiere på Århus Teater i 1991.

Kaj Himmelstrup: Lovenes ånd. 78 sider, kr. 148 inkl. noder. Drama. Hyldest til Grundloven, der vandt Folkeetingets Grundlovskomites dramatikerkonkurrence i 1999.

Jokum Rohde: Seance. 46 sider, kr. 78. Drama. En leg med roller. Har spillet på Bådteatret.

Lotte Tarp: For enden af universet ligger der en døgnkiosk. 79 sider, kr. 78. Debutstykke om en afdød mor og fortidens problemer, spillet på Teatret ved Sorte Hest.

Jens Smærup Sørensen: Sommerfest under jorden. 96 sider, kr. 148. Drama. Romantisk lystspil, skrevet til Brønderslev Amatørszene.

Sven Ørno: Hr. Peder & Roselil. 46 sider, kr. 78. Drama. Kammerspil, skrevet til Gruppe 38.

Anette Rolnæs: Kvinde søger mand. 62 sider, kr. 148. To par tager deres liv op til revision pga. en kontaktannonce.

Lady Gregory: Det glade budskab. 84 sider, kr. 148. Drama. Kaj Nissen har oversat tre af den irske forfatters korte komedier.

Jakob Weis: Boxning & Pelsjægerne. 48 sider, kr. 78/69 sider, kr. 148. Sidstnævnte af to stykker fra talentfuld ung dansk dramatiker var nomineret til Årets Reumert for bedste dramatik.

Dario Fo: Lig til salg. 55 sider, kr. 148. Drama. Farce fra mesteren og Nobelprisvinderen, oversat og kommenteret af Bent Holm.

Josefine Ottesen: Jordens sang. 39 sider, inkl. noder, kr. 78. Drama. Stykke om fremtiden, skrevet efter samtaler med 7-12 årige børn.

Spørgsmålene svirrer i luften!

INDZÆG

Skal refusionsudvalget bestemme, hvad børn i alderen 2-6 år skal se?

»Er det helt ligegyldigt, hvad de selv, deres forældre og pædagoger mener?« »Hvorfor skal et professionelt teater ikke kunne opnå refusion, når der er penge til det? Og når teatret oven i købet klarer at sætte forestillingen op på trods af manglende tilskud?«

Hvad skal vi sige i år, når institutionerne begynder at ringe i august og spørge, hvornår de kan bestille plads til juleforestillingen?

I 18 år har vi haft den store glæde at se glade børn i Boldhus Teatret til jul. Men ikke i 2001. Det blev for megen modstand, at vi – foruden manglende tilskud til opsætningen – var tvunget til at opkræve fuld betaling i modsætning til de teatre, som i forvejen har tilskud. Det varmede, at alle berørte bakkede op om os og håber på, at nisserne vender tilbage igen til jul 2002! En del af dem ville gerne betale fuld pris, hvis bare ... Men måske har ikke alle råd.

»Det er ikke uden vemod, at jeg må se i øjnene, at vores faste juletradition gennem mere end 10 år er en saga blott! Jeg husker første gang, jeg som pædagog med vuggestuebørn,

besøgte jer og blev grebet af den gode ånd og stemning, der hersker hos jer. (...) Det har været spændende gennem årene at se, hvordan min søn på de forskellige alderstrin har fået forskellige ting ud af jeres forestilling. De genkendelige figurer, kendte julesange, små nye påhit, gysen når musen vil ha' grøden osv. Som nu 10-årig vil han stadig gerne med, også for sammen med mig at se sig selv i sine små søstre. (...) Som henholdsvis lærer og pædagog er vi enige om, at vores børn bliver bombarderet med eksperimenterende ting og sager. I en tid hvor alting går så stærkt, er det så skønt med et sted hvor »tiden står stille« i den allerbedste betydning. Hvordan skal vi dog undvære det?«

Dette var en af de mange mundtlige og skriftlige tilkendegivelser, forældre og børnehavepædagoger kom med, da de hørte, at vi på Boldhus Teatret ikke kunne opføre vores julespil sidste år. Årsagen var, at refusionsudvalget (RU) under Teaterrådet i år afgjorde, at forestillingen – efter at have været spillet i 18 år – ikke kunne blive refusionsberettiget.

Selvom de sagde, at der ikke var noget i vejen med kvaliteten, fik vi efterhånden hevet ud af en af dem, at der »den dag nok havde været lidt for megen uro« (100 børn får nissehuer delt ud, det kan vist ikke gøres

helt i tavshed), af en anden »at der var for mange umotiverede sange« (sangene er alle julesange, som børnene genkender og synger med på, for de har lært dem i børnehaven), af en tredje at »figurerne nok ikke var helt troværdige« (er alle figurerne i TV's tegneserier »troværdige«? Og er det børnene eller de voksne som skal »tro«?) – og af en fjerde »at der nok savnedes en samlende scenografi« (tak, vi modtager gerne tilskud til en scenografi). Og endelig at aldersgruppen (2-6 år) var for bred – vi burde spille for en gruppe på cirka 30 2-4 årige! Vi spurgte naivt, hvor pengene skulle komme fra!

80.000 børn, forældre og pædagoger har i årenes løb været inde at se juleforestilling og ingen af disse har klandret figurerne for manglende troværdighed. Tværtimod har de gennemgående personer og dyr givet børnene mulighed for at følge med år efter år og hvert år få noget nyt ud af besøget. Første del er hvert år ny og overraskende. Men for børnene har clou'et altid været nisserne og dyrene, som troligt indfinder sig i anden del.

»Børnene kan huske dem, og i august begynder spørgsmålene: Hvornår skal vi øve os på sange? Hvornår er det tid til juleteater? Mon nissefar kan passe sine nye træsko – og kan han li' grøden?«

Ej heller har der fra brugerens side været klaget over scenografien, der pga. sparsom økonomi altid har været lavet af teatret selv og ikke af en udefra kommende scenograf. Og tilskuernes fantasi fejler heldigvis ikke noget. Den bliver oven i købet skærpet. Endelig er begrundelsen om at aldersgruppen er for bred helt uforståelig. Flere andre teatres forestillinger, der har fået støtte af RU, henvender sig på plakaten til børn i alderen 1,5-5 år, 3-8 år, 4-10 år eller indtil 10 år – endda fra 5-14 år! Hvordan kan RU sige, at fra 2-6 år ikke dur, mens andre, større grupper godt kan bruges?

Fra institutionernes side er det netop blevet fremhævet som et plus, at man til denne forestilling kan tage hele børnehaven og vuggestuen med og på denne vis få en fælles oplevelse, som børnene kan se frem til hver jul!

»Afhængig af alder er vi kommet hjem med forskellig oplevelse af turen, men et har vi haft til fælles: Det har bare været den allerbedste juleoplevelse«.

Den anden børnehav skrev:

»Julen '01 bliver ikke som den skal være i børnehaven...«

Hvad skal der til?

Inger Rauf
Boldhus Teatret.

Refusionsudvalgets strenge regler

INDZÆG

For 1/1/2 år siden orienterede jeg Refusionsudvalget om problemerne omkring efterårets showcase. Mit og sikkert også andres problem er tidspunkterne for showcase.

Årets første, som ligger i februar er fint, idet det giver mulighed for efterfølgende at deltage i børne og ungdomsfestivalen. Problemet er, at den anden showcase ligger to uger efter Horsens-festivalen, så selvom jeg deltager i september showcase efter festivalen vil min nye forestilling ikke sælge, medmindre jeg har været der.

Jeg har fra Refusionsudvalget fået flere argumenter: Dersom showcase i september skal flyttes tre-fire uger, skal ansøgningsfristen flyttes til 1 juli –

man mener, at teatrene ville være meget utilfredse med en sådan ændring. Desuden skal Refusionsudvalget holde sommerferie.

Jeg har også fra Refusionsudvalget fået at vide, at selvom jeg deltager på Horsens-festivalen, så er det ikke en selvfølge, at jeg sælger. Men jeg har tidligere deltaget på Horsens-festivalen og solgt forestillinger.

Jeg har så fået at vide fra udvalget, at jeg skal »slå koldt vand i blodet«, for udvalgets fremtid er usikker, men det kan jeg jo ikke rigtig bruge til noget.

Allerede i november 2001 var jeg klar over at jeg ikke kunne nå at få min produktion, »Ystad den uartige trold«, færdig da mine forfattere skulle afslutte deres produktion på Bellevue Teatret, og jeg var meget ind-

stillet på at bevare samarbejdet med dem.

Den 3. december 2001 modtog Refusionsudvalget en ansøgning fra Teaterkompagniet om dispensation til at spille for udvalget i forbindelse med festivalen i Lyngby 2002 – i øvrigt var jeg klar til at komme til København når som helst. Men jeg fik afslag, som jeg jo var nødt til at acceptere – selvom jeg godt kunne have ønsket en smule fleksibilitet.

På nuværende tidspunkt sidder jeg med en færdig forestilling, som naturligvis ikke har været gratis og med forfatterparret Vase og Fuglsang og med Thomas Trier som instruktør og undertegnede som skuespiller.

Jeg modtager ikke støtte, og hele teatret er opbygget omkring min satsning og priva-

te økonomi.

Som landet ligger, vil jeg først have mulighed for at få solgt forestillinger til næste års festival i Kolding 2003, det vil sige et års ventetid før en turne.

Spørgsmålet er så, hvad jeg gør i fremtiden, såfremt – som min plan er – at producere to forestillinger om året, der skal så begge skal præsenteres på show ase i februar.

Kære Refusionsudvalg: Der må da være en mulighed for, at showcase kan flyttes tre uger i efteråret, det vil give os små teatre nogle reelle muligheder for at vise, at vi også kan noget.

I de forbindelse opfordrer jeg kolleger i samme situation til at bakke om problematikken, som jeg ved jeg ikke er ene om.

Hege Eugenie Tokle
Teaterkompagniet

Om refusionsudvalget

I 1997 blev Refusionsudvalget etableret. Siden er der blevet afholdt showcases forår og efterår i København og Århus for understøttede teatre, der gerne vil have den attråede refusionsgodkendelse, som gør, at teatrene i princippet kan sælge forestillinger til »halv pris« og derfor ligestilles

med de øvrige refusionsberettigede teatre. Nuværende udvalg: Formand Peter Holst (skuespiller), Tove Bornhøft (skuespiller), Bodil Lassen (skuespiller) Morten Kirkskov (skuespiller) og Malco Oliveros (instruktør).

Teaterlovens paragraf 25 angiver, at staten refunderer 50 pct. af kommuner og amtskommuners udgifter ved køb af refusionsgodkendt børneteater. Dvs. der skal være tale om et professionelt teater, der enten modtager offentlig støtte eller er godkendt af Refusionsudvalget. red.

Så til Seoul

Op mod en snes danske teaterfolk til verdenskongres i Sydkorea

Når den 14. internationale ASSITEJ-kongres afvikles i Seoul i Sydkorea fra 20-28. juli, vil den danske delegation fylde væsentligt mindre end normalt – til kongressen i Tromsø i 1999 var der mere end 70 danske teaterfolk – og det skyldes både afstanden, omkostningsniveauet og det faktum, at arrangementet ligger midt i den danske sommerferie, hvor også teaterfolk har det med at være sammen med deres familie.

Alligevel vil Danmark og resten af Skandinavien givet være med til at sætte deres præg på verdenskongressen for den internationale organisation for børneteater, der har omkring 70 lande fra seks kontinenter som medlemmer og arbejder på at udbrede kendskabet til, kvaliteten af og mulighederne for børneteater.

Dels forventes den svenske generalsekretær Niclas Malmcrona at blive genvalgt, dels opstiller en finsk kandidat til executiv-komiteen – og endelig

arbejdes der på at få Klaus Eggert (energisk administrator for blandt andet Teatro Rio Rose) valgt som kasserer i International ASSITEJ.

I forbindelse med kongressen i Seoul træder Dansk ASSITEJs forretningsfører, Peter Manscher, i øvrigt tilbage fra posten som counsellor for executiv-komiteen.

Udover de mange møder og endnu flere snakke i internationalt regi vil der sædvanen tro blive afviklet en stor international børne- og ungdomsteaterfestival i forbindelse med verdenskongressen. Her indgår Det Lille Turneteater i det officielle program med forestillingen »Hamlet«.

Derudover vil der i de ti – givetvis meget hede – dage i Sydkoreas hovedstad blive afholdt diverse workshops, seminarer og master classes. *caj*

Mere information på www.assitej-korea.org eller via www.assitej.dk

Die Dänen kommen!

Dansk børneteaters allerypperste gesandt i Tyskland fortsætter med at promovere dansk børneteaterdramatik. Volver Quandt og hans Harlekin Theaterverlag i Tübingen kan prale med over 100 premierer på danske stykker gennem de sidste ti år. Omkring en snes danskere har han p.t. i sin fold. Fra Kim Fupz Aakeson til Marc van der Velden. Flest stykker har Michael Ramløse (8), fulgt af Peter Seligmann og Anders Ramberg med hver fem.

Volver Quandt oversætter selv de fleste af de danske stykker, takket være et godt sprogøre og i øvrigt adskillige års ophold i landet i dansk gruppeteaters storhedstid.

Også dramatikere fra de øvrige nordiske lande finder vej til hans tyske foretagsomhed, der således er et smukt udstillingsvindue for skandinavisk børneteaterkunst. *caj*

Festival og pris på svensk

»Konkret« hedder svensk Teatercentrums (svarende til den danske BørneTeater-Sammenslutningen, red.) festival for turnerende teater, og den løb af stablen 2. - 5. maj i Malmø. Der var kommet grupper fra hele Sverige for at vise forestillinger for alle aldersgrupper og deltage i workshops, seminarer og debatter.

Svensk Assitej benyttede sig af lejligheden til at uddele deres pris. I år gik den til librettisten Maria Sundquist for hendes arbejde med at opbygge en kontinuerlig virksomhed med børneopera og musikdramatik for børn og unge på Malmø Musikteater.

»Malmø har 40 procent beboere af anden etnisk oprindelse end svensk, og netop her er musikken vigtig. Den kan nå ud til grupper, der ikke taler svensk så godt«, som det hed i begrundelsen.

ln

UBOT SPILLER UD En sprogdragt af ingenting

Af Eva Jørgensen,
sceneinstruktør,
medlem af UBOT

Måske har en eller anden skrædder eller doktor hvisket kulturministeren i øret, at han skal bruge ordet *kulturpolitik* så meget som muligt, for så vil alle tro, at det har et indhold. I hvert fald gør han det uden smålig skelen til, om resultatet bliver noget ævl som følgende: *Det er nu en kulturpolitisk udfordring at skabe en mere dynamisk kulturpolitik inden for de finanspolitiske rammer, vi har.*

Men bortset fra sådan en lille smule grus i tankemaskineriet, hvem kan vel så have noget imod en dynamisk kulturpolitik, for slet ikke at tale om en mere dynamisk kulturpolitik? Hvis altså ikke det var fordi, at det ikke noget sted fremgår, hvordan denne dynamik ser ud? Hvori består den? Hvad skaber den? Og mere dynamisk end hvad, forresten?

I samme artikel i sidste nummer af Børneteateravisen, hvor ministeren besvarer ti hurtige spørgsmål fra redaktøren, efterlyser ministeren idéer og forslag til nye måder at gøre tingene på, ligesom han har gjort det før, og erklærer sig konsekvent åben for forslag. Bare kom med dem! som det hedder, og vi forstår, at ministeren, han er frisk. Dog åbenbart ikke frisk nok til at forstå, hvorfor han indtil videre intet har modtaget.

Det har imidlertid sin forklaring. I UBOT vil vi for eksempel meget gerne yde vort bidrag, men vi har et stort problem. Vi ved ikke i forhold til hvad eller på hvilket grundlag, vi skal stille vores forslag, for ministerens er udsagn på én gang så luftige og fulde af skjulte modsætninger, der kun sparker bagud, at udsagnet reelle og konkrete indhold fuldstændigt fortaber sig.

Ministeren skriver blandt

andet, at *nu er det så blevet tid til at se fremad*; at han gerne vil indrette kulturstøtten som *hjælp til selvhjælp, så kunsten og kulturen kan klare mere selv*; og at han gerne ser gerne *bedre mulighed for private initiativer og teatrenes egen idérigdom*.

Det lyder jo besnærende; alle disse ord, der lover forandring og udvikling.

At se fremad for eksempel, det lyder da godt. Men hvad betyder fremad? For to mennesker, der står med ryggen til hinanden, er *fremad* jo to stik modsatte retninger. Kun hvis man ser i samme retning, har man samme idé om, hvad der er fremad. Men hvilken retning ser ministeren i?

Hvad så med *hjælp til selvhjælp, så kunsten og kulturen kan klare mere selv*? Det lyder da godt. Men hvad er modsætningen, når det nye beskrives som »hjælp til selvhjælp«? Modsætningen må vel være, at de eksisterende støtteordninger hjælper nogen, der godt kunne være (mere) selvhjulpne. Og hvorfor er de så ikke det? Er det, fordi de er (blevet) for dovne, magelige eller forkælede af et offentligt støttesystem til at hjælpe sig selv?

Så *bedre mulighed for private initiativer og teatrenes egen idérigdom* da! Det kan ingen da have noget imod! Det er ikke til at sige, for det fremgår jo ikke, hvilke *private initiativer* taler vi om? Er det initiativer som for eksempel »Askepop«, der er et stykke renlivet underholdningsindustri, produceret med henblik på det overskud, som forretningen kan give. Og som ser ud til at klare sig glimrende på rene markedsvilkår. Hvorfor skal et Ministerium for Kultur kere sig om det, der kan og vil fungere som ren forretning? Eller er det andre initiativer, som ministeren har i tankerne?

Og *teatrenes egen idérigdom* – det lyder næsten for godt til at være sandt, som smiger eller forsøg på at være til

behag. Og er det ministerens mening, at teatrene for øjeblikket er afhængige af andres idéer, så må vi have nogen konkrete eksempler på bordet, for indtil videre er vi ikke stødt på et eneste teater, der ikke kun og netop arbejder med deres egne idéer.

Men hvad betyder *bedre mulighed for teatrenes egen idérigdom*? Bedre i forhold til hvad? Taler ministeren om den kunstneriske idérigdom? Betyder det bedre arbejdsvilkår, mere tid til at afsøge nye udtryk, mindre afhængighed af salg og markedsmekanismer?

For den største hindring for, at teatrene kan udfolde deres kunstneriske idérigdom, ligger i de begrænsede økonomiske ressourcer med deraf følgende begrænsninger: få skuespillere, få nye produktioner og skrabet tid til udvikle forestillingerne i, samt nødvendigheden af at turnere og spille de forestillinger, der måtte være på repertoiret længe og mange gange for at få økonomien til at hænge sammen. Deri er jo desværre intet nyt. Så måske er det en anden *bedre mulighed*, som ministeren har i tankerne. Men hvilken?

Vender man sig mod andre af ministerens artikler, taler, interviews, så er der lige lidt kød på de lange rader af flotte ord; man kigger langt og lytter længe efter den sammenhængende, oplysende og tankevækkende refleksion, der uddyber og konkretiserer ministerens overvejelser og giver dem substans.

Så på den igen, Brian Mikkelsen, udfold og konkretiser dine egne idéer og tanker, så vi ved, hvad du vil. Så skal vi nok være der.

Ovenstående er et uddrag af en gennemgang af kulturministerens 10 svar i Børneteateravisen nr. 102. Hele gennemgangen findes på www.teatercentrum.dk/ubot.

REPERTOIRENYT

Teater Refleksion

"Prinsen og tjeneren"

- en dukke- og animationsforestilling frit efter en historie af Thomas Winding, fortalt med hænder, dukker, objekter og musik.

Pressen skrev: "morsomme hænder med masser af mening", "Så opmuntrende opfindsomhed, så fin en præcision og så stor en sans for fortælling", "et fantastisk univers på scenen", "sublimt udtryk".

Nomineret til Reumert-prisen for Årets Børneteaterforestilling.

Turnéperiode: Jan./feb. 2003

Teater Refleksion

Sintrupvej 11a · 8220 Brabrand · Tlf.: 86 24 05 72 · Fax: 86 24 05 93
E mail: refleksion@post7.tele.dk · www.refleksion.dk

Artibus
Tlf. 33 31 60 95

Kridtcirklen

Forestillingen »Kridtcirklen« - eller historien om den forladte dukke, der er en samproduktion mellem Teatret Artibus og Teatret Møllen, har ændret aldersgruppe i forhold til til Den Røde Brochure.

Aldersgruppen er ændret til 8-12 år (2.-5. klasse).
Se i øvrigt Den Røde Brochure side 20 og side 136

Comedievognen
Tlf. 35 36 61 22

Prisrettelser

»All you need«: Pris inkl. moms kr. 8.750 ved 150 tilskuere.

»Svinedrengen«: Pris inkl. moms kr. 6000 ved 80 tilskuere, kr. 7.500 ved 120 tilskuere

»Paradiso«: Pris inkl. moms kr. 8.750 ved 150 tilskuere

Se i øvrigt Den Røde Brochure side 38-39

Børneteaters Debatforum

Fredag den 13. september 2002 på Horsens Ny Teater

kl. 08.15 - 09.15 Foyer: Billetudlevering er åben for deltagerne

kl. 08.45 - 09.15 Gl. foyer: Ankomst, kaffe og rundstykke

kl. 09.30 - 10.10 Store sal: »Pip« (5 år og op)
Randers Egnsteater
OBS - dørene lukkes præcist.

kl. 10.30 - 11.15 Store sal: Indlæg

kl. 11.30 - 12.00 Store sal: »18 minutter«
med The Loyal Shakespeare Company, der får 18 minutter til at præsentere deres teater på en interessant og underholdende måde

kl. 12.00 - 12.45 Store sal: Frokost, incl. 1 øl eller vand

kl. 13.00 - 13.45 Lille scene: »Forvandling«
(3-7 år)
Corona Dansteater
OBS - dørene lukkes præcist.

kl. 14.00 - 15.00 Store sal: Debat

kl. 15.00 - 15.30 Gl. foyer: Kaffe og kage

Ret til ændringer forbeholdes.

Arrangementet henvender sig til arrangører, personer fra teaterfaglige institutioner samt det kunstneriske og administrative personale på teatrene.

Deltagergebyr kr. 375,00 pr. person incl. forplejning.
Begrænset antal pladser!

Få mere at vide hos Kultur- og Fritidsforvaltningen, Horsens Kommune på telefon 75 29 23 08 • e-mail kulw@horsens.dk •
www.boerneteaterfestival.horsens.dk

SMÅSCENER

KØBENHAVN OG OMEGN

ANEMONE TEATRET

Suhmsgade 4
1125 Kbh. K
Billetlff.: 33 32 22 49

Gøg og Gokke vender tilbage

Anemoneteatret
Aldersgruppe: unge
Spilletidspunkt: tir - fre: kl. 20.00 og lør: kl. 17.00
Spilleperiode: 5/9 til 13/10
Billetpris: Ring og hør nærmere

MARIONETTEATRET

I Kongens Have v/ Pavillonen
Kronprinsessegade 21
København K

Regnstykke i Blåt

Marionetteatret i Kongens Have
Aldersgruppe: friluftsteater, alle
Spilletidspunkt: Hver dag kl. 14.00 og kl. 15.00 - undtagen mandag
Spilleperiode: fra 1/6 til 14/7
Billetpris: Gratis adgang

Ti - Tyve - Tredive

Marionetteatret i Kongens Have
Aldersgruppe: friluftsteater, alle
Spilletidspunkt: Hver dag kl. 14.00 og kl. 15.00 - undtagen mandag
Spilleperiode: 16/7 til 31/8
Billetpris: Gratis adgang

JYTTE ABILDSTRØMS TEATER

Riddersalen
Allégade 7-9
2000 Frederiksberg
Billetlff.: 38 87 87 10

Cirkus

Jytte Abildstrøms Teater
Aldersgruppe: fra 6 år til 9 år
Spilletidspunkt: Tirsdag-fredag kl. 11.00 og kl. 14.00. Lørdag/søndag kl. 13.00 og kl. 15.00.
Spilleperiode: 15/10 til 20/10
Billetpris: 45 kr.

De Underjordiske

Jytte Abildstrøms Teater
Aldersgruppe: fra 6 år
Spilletidspunkt: Torsdag - fredag kl. 18.30. Lørdag/søndag kl. 13.00 og kl. 16.00. Skoleforestillinger: Onsdag, torsdag og fredag kl. 10.15.
Spilleperiode: 22/11 til 20/12
Billetpris: Alle ARTEordninger samt T25. Løssalg, B: 165 kr., C: 110 kr. Børn og unge u/ 25 år, B: 100 kr., C: 45 kr.

VIFTEN

Rødovre Parkvej 130
2610 Rødovre
36 70 45 21

Mesterdetektiven Blomkvist

Familieteatret
Aldersgruppe: fra 5 år til 12 år
Spilletidspunkt: tirs - fre kl. 19.00. Lør - søn kl. 14.00
Spilleperiode: 1/10 til 19/10
Billetpris: Arte prisgruppe B: 165 kr., C: 110 kr. og D: 60 kr. T25

TEATRET ZEPPELIN

Valdemarsgade 15
1665 København V
Billetlff.: 33 22 0478

Kong Arthurs Spejl

Teatret Zeppelin
Aldersgruppe: familieforestilling, fra 7 år
Spilletidspunkt: Tirsdag kl. 10.00 og 14.30. Onsdag kl. 10.00 og 14.30. Torsdag-fredag kl. 19.00. Lørdag/søndag kl. 15.00.
Spilleperiode: 1/9 til 13/10
Billetpris: Arte prisgruppe C, voksne 120 kr., børn 55 kr. T25

SJÆLLAND OG ØERNE

HOLBÆK EGNSTEATER

Vimmelskæft 27
4300 Holbæk
Billetlff.: 59 44 45 10 man-fre kl. 14-17, lør. kl. 12-15

Det Bliver Sagt

Holbæk Egnsteater
Aldersgruppe: fra 13 år
Spilletidspunkt: 10/9 kl. 20.00, 11/9 -4/10: formiddag og aften. Ring til teatret og hør nærmere.
Spilleperiode: 10/9 til 5/12
Billetpris: 125 kr.

FYN

BØRNETEATRET SKÆGSPIRE

Teaterhuset,
Filosofgangen 19
5000 Odense C
Billetlff.: 66 11 31 06

Gulerødder vokser ikke på træer

Skægspire
Aldersgruppe: fra 4 år til 8 år
Spilletidspunkt: Søndage kl. 14.30. Tirsdag 17/9 kl. 10.00 og kl. 13.30. Onsdag og torsdag 18-19/9 kl. 9.30 og kl. 11.00. Fredag 20/9 kl. 10.00. Uge 39, 40 og 41: Mandage kl. 9.30 og kl. 11.00, tirsdage kl. 10.00 og kl. 13.30, onsdage og torsdage kl. 9.30 og kl. 11.00, fredage kl. 10.00. Mandag 14/10 kl. 10.00. Tirsdag 15/10 kl. 10.00 og kl. 13.30. Onsdag 16/10 kl. 10.00. Torsdag 17/10 kl. 10.00 og kl. 13.30. Fredag 18/10 kl. 10.00. Spilleperiode: fra 15/9 til 18/10
Billetpris: Børn/unge 30 kr. Voksne 50 kr.

ÅRHUS OG OMEGN

GRAN TEATER FOR DANS

Frederiks Allé 20 C
8000 Århus C
Billettelefon: 89 40 40 40

Danseteatret Terpsichore

Aldersgruppe: unge
Spilletidspunkt: ring og hør nærmere
Spilleperiode: 2/5 til 6/5
Billetpris: 120 kr. Køb én billet og få én gratis (jubileumstilbud).

GRUPPE 38

Mejlgade 45
8000 Århus C
Billettelefon: 86 13 53 11

En Lille Sonate

Gruppe 38
Aldersgruppe: fra 6 år
Spilletidspunkt: 21/8 kl. 10.00 og kl. 14.00. 22/8 kl. 10.00. 23/8 kl. 10.00 og kl. 17.00. 24/8 kl. 14.00
Spilleperiode: 21/8 til 24/8
Billetpris: Ung: 25 kr. (til eftermiddagsforestillinger). Ordinær: 50 kr.

Chansons Françaises

Rolf Lydahl & Bjarne Löwdin
Aldersgruppe: fra 16 år
Spilletidspunkt: 3/6-6/9 kl. 20.00. 7/9 kl. 16.00
Spilleperiode: 3/9 til 7/9
Billetpris: Ung: 50 kr. Ordinær: 110 kr.

Solens Land

Teater My
Aldersgruppe: fra 15 år til 4 år
Spilletidspunkt: 18/9 kl. 9.30 og 10.45. 19/9 kl. 9.30. 20/9 kl. 9.30 og 17.00. 21/9 kl. 14.00
Spilleperiode: 18/9 til 21/9
Billetpris: Ung (under 18 år): 25 kr. (til eftermiddagsforestillinger). Ordinær: 50 kr.

GULDLOK DUKKETEATER

Willmosegade 2
8200 Århus N
Billetlff.: 86 10 47 77

Troldungen der ku' høre græsset gro

Guldlok Dukketeater
Aldersgruppe: 2,5 år til 6 år
Spilletidspunkter: onsdag, torsdag og fredag kl. 10.00. Lørdag/søndag kl. 10.00 og kl. 15.00.
Spilleperiode: 7/8 til 25/8
Billetpris: 45 kr. (Rabat: min. 5 pers. 40 kr. / min. 10 pers. 35 kr.)

Frøprinsen

Guldlok Dukketeater
Aldersgruppe: 2 år til 6 år
Spilletidspunkt: 30/8-8/9: Alle dage kl. 10.00, kl. 13.00 og kl. 15.00. 9/9 -29/9: Onsdag til søndag kl. 10.00. Lørdag/søndag også kl. 15.00.
Spilleperiode: 30/8 til 29/9
Billetpris: 45 kr. (Rabat: min. 5 pers. 40 kr. / min. 10 pers. 35 kr.)

DEN JYSKE OPERA

i Langenæskirken
Kirkedammen
8000 Århus C
Billetlff.: 8940 4040
online via www.jyske-opera.dk

Den Jyske Opera

Noas Ark
Adersgruppe: fra 4 - 9 år
Spilleperiode/tidspunkt: lørdag 1. august kl. 14.00 og 16.00, søndag 1. september kl. 15.00, mandag 2. september kl. 10.00, tirsdag 3. september kl. 9.30 og 11.00
Billetpris: børn og unge under 25 år: kr. 50, voksne: kr. 70 (Århus' kommunale daginstitutioner kr. 25. Ring til 8940 9110)

På turné 2003

Vi turnerer på Sjælland
4. feb.- 2. mar. 2003

med "Den gode gamle rævebog" (5-12 år)
og "Flammen" (12 år og op)

Gå ind på anemoneteatret.dk
eller ring og hør nærmere på 33 32 19 49

SVALEGANGEN

Rosenkrantzgade 21
Postboks 5083
8100 Århus C
86 13 88 66

Chansons Francaises

Länsteatern Västmanland
Aldersgruppe: unge
Spilletidspunkt: man - fre kl. 20.00.
Lørdag kl. 16.00
Spilleperiode: 3/9 til 7/9
Billetpris: Ung: 55 kr., Abb.: 80 kr.,
Rabatkupon: 100 kr., Løssalg: 120 kr.

Nielsen

DOK Production og Café Liva
Aldersgruppe: unge
Spilletidspunkt: ons - fre kl. 22.00.
Lørdag kl. 20.00
Spilleperiode: 4/9 til 7/9
Billetpris: Ung: 55 kr., Ab.: 80 kr.,
Rabatkupon: 100 kr., Løssalg: 120 kr.

Sommer i Tyrol

Svalegangen Dukketeater
Aldersgruppe: børn
Spilletidspunkt: Lør kl. 14.00 og
tors - fre kl. 17.00.
Spilleperiode: 31/8, 5/9 og 6/9
Billetpris: Abb.: 30 kr. Løssalg - voksne:
60 kr., børn: 30 kr.

Forestilling

Teatret Svalegangen
Aldersgruppe: unge
Spilletidspunkt: tirs - fre kl. 20.00.
Lør kl. 16.00
Spilleperiode: 29/8 til 5/10
Billetpris: Ung.: 60 kr., Abb.: 90 kr.,
Rabatkupon: 110 kr. Løssalg: 130 kr.

Vagina Monologerne

Tåstrup Teater
Aldersgruppe: unge
Spilletidspunkt: ons og tors kl.
20.00
Spilleperiode: 18/9 og 19/9
Billetpris: Ung: 60 kr., Abb.: 90 kr.,
Rabatkupon: 110 kr., Løssalg: 130 kr.

**ØVRIGE
JYLLAND****THY TEATER**

Hanstholm Fyr
Tårnvej 19 - 23
7730 Hanstholm
97 96 01 00

Jakel & Pølserne

Thy Teater
Aldersgruppe: alle
Spilletidspunkt: 27/6, 5/7 og 9/7
kl. 10.30 og kl. 13.30
Spilleperiode: 27/6 til 9/7
Billetpris: 40 kr.

Jakel & Pølserne

Thy Teater
Aldersgruppe: alle
Spilletidspunkt: endnu ikke oplyst
Spilleperiode: 5/8 til 23/8
Billetpris: 40 kr.

THY TEATER

Ammunitionsbunkeren overfor
Hanstholm Hallerne
Fyrvej
7730 Hanstholm
97 96 01 00

Nålens Øje

Thy Teater
Aldersgruppe: alle
Spilletidspunkt: endnu ikke oplyst
Spilleperiode: 24/7 til 28/7
Billetpris: ring og hør nærmere

THY TEATER

Gl. Maskinhal, Hanstholm Fyr
Tårnvej 19 - 23
7730 Hanstholm
97 96 01 00

Hildegard - Et Gesamtkunstwerk

Thy Teater
Aldersgruppe: alle
Spilletidspunkt: Arbejdende værk-
sted: dagligt (undtagen mandage)
kl. 12.30 - 14.00. Forestillinger:
1/5, 10/5, 15/5, 24/5 og 31/5 kl.
19.30.
Spilleperiode: 1/5 til 31/5
Billetpris: Eftermiddag 20 kr. Aften
100 kr. / u/ 26 år 35 kr.

TEATRET MØLLEN

Møllepladsen 4
6100 Haderslev
74 52 66 79

Natcabaret 2002

Teatret Møllen
Aldersgruppe: fra 15 år 20
Spilletidspunkt: alle datoer kl. 21.00
Spilleperiode: Maj: 17., 21., 23. -
25., 27., 30. - 31/5. Juni: 3.-8/6.
Billetpris: 90 kr.

NOTERNAVNE**Årets Reumert til Det Lille Teater**

Samme aften som den store festival i Lyngby sluttede, dannede Det Kgl. Teaters Gamle Scene ramme om årets Reumert-fest, og der lå en vis skæbnens ironi i, at det netop var et af de ganske få danske børneteatre, der IKKE deltog i festivalen, som løb med dette års pris for Årets Børneteaterforestilling.

Vinder af æren og prisen på 25.000 kroner blev nemlig Det Lille Teater med forestillingen »Mester flytter ind«, der er skrevet og instrueret af Thomas Windig og havde Claus Bue Bo Carlsson og Ann Hjort på den lille scene i Lavalstræde i det absolut indre København.

Juryens motivering: Mester er en hund, og hunde opfører sig - som vi ved - ofte ret menneskeligt. Manden falder ind i rollen som opdrager; sætter grænser, som alle forældre jo har lært, at man skal: Ingen hund i sofa og seng. Men hvor mon den opholder sig helst og mest! Thomas Windings særlige lune og underfundighed kommer til sin fulde ret i denne varme og pragtfulde forestilling for børn og voksne på Det Lille Teater.

Det var en god og meget rost forestilling, men det er fristende også at se prisen som et skulderklap for kvalitetsbevidste forestillinger gennem over 35 år på Det Lille Teater.

Medbejlere til prisen for Årets Børneteaterforestilling var i øvrigt Teater Refleksions »Prinsen og tjeneren« og BaggårdTeatrets »Den barmhjertige samaritan«.

caj

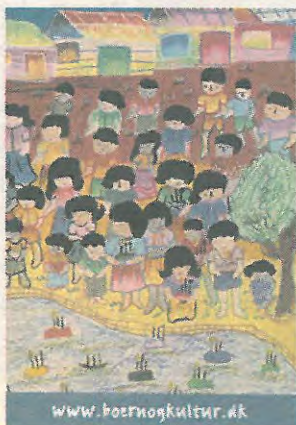
Forestillingen »Mester flytter ind« med Ann Hjort, Claus Bue og Bo Carlsson fik sammen med Mester-hunden årets Reumert-pris for bedste børneteaterforestilling. Foto: Susanne Mertz

30 år med Fair Play

Den 23. april holdt Teatret Play Fair reception for at fejre de 30 år i faget. Men faktisk blev gruppen dannet allerede i slutningen af 1971 med det formål at opføre et debat-teaterstykke i forbindelse med en stor idrætsudstilling på Nationalmuseet i Brede. Det var de glade dage med politisk teater for fuld udbælgelse, og en anmeldelse med overskriften »Det er ikke Fair Play, men dirty tricks« angiver lidt af tidsånden. Dengang holdt teatret til i en gammel cigarforretning på Vesterbro i København, men siden flyttede man jo som bekendt til Nordvestsjælland, hvor man - efter flere op- og nedture - nu er et driftigt og kvalitetsbevidst egnsteater.

Og selvom han har haft enkelte afstikkere, blandt andet til Comedievognen, så benyttede Fair Play sig af lejligheden til også at fejre 30-års jubilæet for teatrets eneste tilbageværende medstifter, skuespiller Henrik Steen Larsen, der p.t. er repræsentant i UBOT og tidligere har været formand for BørneTeatersammenslutningen. *caj*

Henrik Steen Larsen (bagest) fra dengang i 1974, hvor man vidste, hvad et rigtigt venstresving var. De øvrige Fair Play'ere var Ida Hoffmeyer, Anne Agerbech, Palle Notkin og Tom Agerbech

Børnekultur på portalen

Kulturens Børn har nu udgivet sin anden og sidste årsberetning, idet kulturminister Brian Mikkelsen har ønsket at nedlægge rådet til årsskiftet. Kulturrådet har netop præsenteret den nye børnekulturportal, som findes på web-adressen www.boernogkultur.dk og er den største af sin art i Europa.

Her findes elektronisk adgang til al tilgængelig viden om børn og kultur på internettet i Danmark og det meste af Norden.

Portalen er sat i verden i samarbejde med Børnekulturnetværket på Danmarks Pædagogiske Universitet, men det er endnu uvist, hvilken skæbne portalen går i møde efter Kulturrådets nedlæggelse.

Håbets Pris til Helle Ryslinge

Helle Ryslinge
- modtager af Håbets Pris

Åsen, Institut for Folkeligt Teater, benytter som vanligt pinsen til at overrække Håbets Pris, der i år tilfalder filminstruktør og skuespiller Helle Ryslinge. Hun får prisen for en »pionerindsats for film, der med mikroskopisk nær-
vær afdækker sam-

fundets tabuer«. Helle Ryslinge har i øvrigt fortid i landets første opsøgende børneteater, Comedievognen, ligesom hun har været med i legendariske og hedengangne Solvognen. *caj*

Teater Refleksion**"Kan man i virkeligheden flyve"**

Hvis man nu var rigtig god til at stå på skateboard.... Tom drømmer - midt i det hele kan han forsvinde ind i sin egen fantasiverden. Der er Tom bedst, verden smuk og de dumme får hvad der tilkommer dem.

"Kan man i virkeligheden flyve" handler om fantasi, virkelighed og venskab, og om at møde nye udfordringer og kunne vokse med dem.

Fortalt uden ord af musik, billeder, objekter, dukker og skyggespil.

For alle over 6 år og familier.

Turnéperiode: 16. sept. - 17. nov. 2002

Århus Festuge 2002: Teater Refleksion Sintrupvej 11a, Brabrand Billetbestilling: 86 24 05 72	København den 5. - 9. nov. Teatret Zeppelin Valdemarsgade 15, Kbh. V Billetbestilling: 33 22 04 78	Odense den 15. - 16. nov. Arrangør: Børneteateret Skægespire Billetbestilling: 66 11 31 06
---	---	---

Teater Refleksion

Sintrupvej 11a · 8220 Brabrand · Tlf.: 86 24 05 72 · Fax: 86 24 05 93
E mail: refleksion@post7.tele.dk · www.refleksion.dk

HORSENS BØRNETEATERFESTIVAL 2002

Den 13. - 14. og 15. september

Billetbestilling for arrangører og teaterfaglige repræsentanter
fra den 23. april på telefon 7011 1411 mandag - torsdag kl. 09.00-14.00, lukket fredage samt uge 27, 28, 29 og 30.

Halvdelen af alle billetter til de enkelte forestillinger er reserveret til arrangører og teaterfaglige repræsentanter for det professionelle børneteater. Der udleveres maksimalt 2 billetter til den enkelte forestilling.

Billetbestilling for publikum
fra den 12. august på telefon 7011 1411 mandag - torsdag kl. 09.00-14.00 - fredag lukket. Endvidere er der ekstraordinært åbent for billetbestilling i weekenden den 10. og 11. august i tids-

rummet kl. 10.00-16.00.
Halvdelen af alle billetter til de enkelte forestillinger er reserveret til publikum. Der kan maksimalt bestilles 5 billetter pr. forestilling, (3 stk. til forestillinger for 1,5-4 år), og der kan maksimalt bestilles til i alt 5 forestillinger.

Arrangementer for tilreisende
Fredag og lørdag aften er der mulighed for, for festivalens tilreisende gæster, at deltage i arrangementer med spisning. Der er begrænset antal pladser.

Se også det opdaterede program på www.boerneteaterfestival.horsens.dk

44 professionelle teatre · Ca. 175 forestillinger for alle aldersgrupper · Oplysning og billetbestilling på telefon 7011 1411

LØRDAG DEN 14. SEPTEMBER:

Teatro Rio Rose	Små Fugle	1,5-5 år	15.00	35 min.	Øvre gym, Lille-Midt
Skægspire	Skræddersyet	6 år og op	15.00	45 min.	Kunstmuseet, 1. sal
Teatro Dos Mil	Brødrene Løvehjerte	7-15 år	15.00	60 min.	P-gym, Midtbyskolen
Fair Play	Et ord er et Ord	3-6 år	15.00	40 min.	Lokale 302, Midtbyskolen
Blå Fugl	Julie	13 år og op	15.45	45 min.	Biblioteket, 2. sal
Teater Patrasket	En mærkelig Mand	5-10 år	15.45	45 min.	Kilden, salen
Batida	Ouverture	0-100 år	16.00	40 min.	Rådhuset
Carte Blance	Du milde Himmel	6 år og op	16.00	45 min.	Håndværkerforeningen, salen
Manden i Midten	En fløj over en Gegerede	14 år og op	16.00	90 min.	Nedre gym, Lille-Midt
Teatret på Hjul	Historien om Solsikken	1,5-4 år	16.00	30 min.	Lokale 215, Midtbyskolen
Jytte Abildstrøms Teater	Bytte, bytte Købmand	3-6 år	16.00	35 min.	Håndarbejde, Midtbyskolen
Barkentins Teater	Møgfulgen	4-8 år	16.00	45 min.	Lokale 512, Midtbyskolen
Mariposa Teatret	Lille Klaus og Store Klaus	6-12 år	16.00	45 min.	Hulvej Skole, Gym. sal
Team Teatret	Tristan og Isolde	10 år og op	16.30	60 min.	D-gym, Midtbyskolen
Loyal Shakespeare Company	Kong Lear	13-16 år	16.30	70 min.	Vitus Bering
DRT	Cha-Cha-Charlie på den hemme...	3-8 år	16.30	45 min.	Komediehuset, 1. sal
Boomerangteatret	Mr. Mister	12 år og op	16.45	60 min.	Kunstmuseet, Billedskolen
Dukkeatret Svantevit	Prinsessen på Ærten	5 år og op	17.00	50 min.	Biblioteket, mødesal
Mariehønen	Prins Vat	4-10 år	17.00	45 min.	Kilden, sal 2
Det fortællende Teater	Bjowulf	6 år og op	17.00	55 min.	Håndværkerforen. Rød salon
Jytte Abildstrøms Teater	Cirkus	6-9 år	17.15	55 min.	Fælleslokale, Midtbyskolen

SØNDAG DEN 15. SEPTEMBER:

Manden i Midten	En fløj over en Gegerede	14 år og op	09.00	90 min.	Nedre gym, Lille-Midt
Dukkeatret Svantevit	Prinsessen på Ærten	5 år og op	09.30	50 min.	Biblioteket, mødesal
Mariehønen	Prins Vat	4-10 år	09.30	45 min.	Kilden, sal 2
Theatret Thalias Tjenere	Lommeoraklet	8 år og op	09.30	55 min.	Fritidscentret
Boomerangteatret	Mr. Mister	12 år og op	09.30	60 min.	Kunstmuseet, Billedskolen
Teater 83	Himmel og Hav	3-6 år	09.30	40 min.	Formning, Midtbyskolen
Team Teatret	Tristan og Isolde	10 år og op	09.45	60 min.	D-gym, Midtbyskolen
Vestvolden	John Kachot og Zanko Panser	9-13 år	10.00	70 min.	Horsens Ny Teater, store sal
Barkentins Teater	Møgfulgen	4-8 år	10.00	45 min.	Lokale 512, Midtbyskolen
DRT	Cha-Cha-Charlie på den hemme...	3-8 år	10.00	45 min.	Komediehuset, 1. sal
Loyal Shakespeare Company	Macbeth	13-16 år	10.00	70 min.	Kilden, sal 1
Det fortællende Teater	Bjowulf	6 år og op	10.00	55 min.	Håndværkerforen. Rød salon
Teatro Rio Rose	Små Fugle	1,5-5 år	10.00	35 min.	Øvre gym, Lille-Midt
Randers Egnsteater	Det er ganske Vist	4-9 år	10.30	45 min.	Horsens Ny Teater, lille scene
Blå Fugl	Julie	13 år og op	10.30	45 min.	Biblioteket, 2. sal
Masken	Var det en blå Volvo?	12 år og op	10.30	50 min.	Lokale 203/204, Midtbyskolen
Batida	Ouverture	0-100 år	10.30	40 min.	Udendørs v/Det gl. Rådhus
Det Lille Turneteater	Nils Holgersens forunderlige Rejse	5-8 år	11.00	35 min.	Bus v/Rådhuset
Skægspire	Skræddersyet	4-6 år	11.00	40 min.	Kunstmuseet, 1. sal
Artibus & Møllen	Kridtcirklen	10 år og op	11.00	60 min.	Kilden, salen
Mariposa Teatret	Lille Klaus og Store Klaus	6-12 år	11.00	45 min.	Hulvej Skole, Gym. sal
Teater My	Solens Land	1,5-4 år	11.00	30 min.	Lokale 210, Midtbyskolen
Jytte Abildstrøms Teater	Cirkus	6-9 år	11.00	55 min.	Fælleslokalet, Midtbyskolen
Randers Egnsteater	Det gode Hjerter	5-10 år	11.00	45 min.	Horsens Ny Teater, sal 3
Teatro Dos Mil	Brødrene Løvehjerte	7-15 år	11.00	60 min.	P-gym, Midtbyskolen
Jytte Abildstrøms Teater	Bytte, bytte Købmand	3-6 år	11.00	35 min.	Håndarbejde, Midtbyskolen
Teater 83	Himmel og Hav	3-6 år	11.30	40 min.	Formning, Midtbyskolen
Loyal Shakespeare Company	Kong Lear	13-16 år	11.30	70 min.	Vitus Bering
Teatret på Hjul	Historien om Solsikken	1,5-4 år	11.30	30 min.	Lokale 215, Midtbyskolen
Gruppe 38	En lille Sonate	6 år og op	12.00	40 min.	Rådhuset
Musikteatret Undergrunden	Lidt af Lohengrin	15 år og op	12.00	60 min.	Håndværkerforeningen, salen
Randers Egnsteater	Pip	5 år og op	12.00	35 min.	Udendørs v/Horsens Ny Teater
Dukkeatret Svantevit	Prinsessen på Ærten	5 år og op	12.00	50 min.	Biblioteket, mødesal
Team Teatret	Tristan og Isolde	10 år og op	12.30	60 min.	D-gym, Midtbyskolen
Mariehønen	Prins Vat	4-10 år	12.30	45 min.	Kilden, sal 2
Det Nordjyske Operakompani	Den forvandlede Kat	6-12 år	12.30	45 min.	Fritidscentret
Masken	Var det en blå Volvo?	12 år og op	13.00	50 min.	Lokale 203/204, Midtbyskolen
Teatret Trekanten	Luft under Vingerne	2-5 år	13.00	40 min.	Nedre gym, Lille-Midt
DRT	Tandem	3-8 år	13.00	50 min.	Komediehuset, 1. sal
Randers Egnsteater	Det er ganske Vist	4-9 år	13.00	45 min.	Horsens Ny Teater, lille scene
Barkentins Teater	Møgfulgen	4-8 år	13.00	45 min.	Lokale 512, Midtbyskolen
Det fortællende Teater	Bjowulf	6 år og op	13.00	55 min.	Håndværkerforen. Rød salon
Det Lille Verdens Teater	Historien om Rosen	4-8 år	13.30	45 min.	Lokale 218, Midtbyskolen
Boomerangteatret	Mr. Mister	12 år og op	13.30	60 min.	Kunstmuseet, Billedskolen
Randers Egnsteater	Det gode Hjerter	5-10 år	14.00	45 min.	Horsens Ny Teater, sal 3
Blå Fugl	Julie	13 år og op	14.00	45 min.	Biblioteket, 2. sal
Vestenvinden	Nix Pille	13 år og op	14.00	50 min.	Øvre gym, Lille-Midt
Teatro Dos Mil	Brødrene Løvehjerte	7-15 år	14.00	55 min.	P-gym, Midtbyskolen
Loyal Shakespeare Company	Macbeth	13-16 år	14.00	70 min.	Kilden, sal 1
Mariposa Teatret	Lille Klaus og Store Klaus	6-12 år	14.00	45 min.	Hulvej Skole, Gym.sal
Batida	Ouverture	0-100 år	14.00	40 min.	Udendørs v/Det gl. Rådhus
Teater 83	Min Billedbog	1,5-4 år	14.00	30 min.	Formning, Midtbyskolen
Vestvolden	John Kachot og Zanko Panser	9-13 år	14.30	70 min.	Horsens Ny Teater, store sal
Gruppe 38	En lille Sonate	6 år og op	15.00	40 min.	Rådhuset
Loyal Shakespeare Company	Kong Lear	13-16 år	15.00	70 min.	Vitus Bering
Skægspire	Skræddersyet	4-6 år	15.00	40 min.	Kunstmuseet, 1. sal
Teater My	Solens Land	1,5-4 år	15.00	30 min.	Lokale 210, Midtbyskolen
Teatret Trekanten	Luft under Vingerne	2-5 år	15.00	40 min.	Nedre gym, Lille-Midt
Jytte Abildstrøms Teater	Cirkus	6-9 år	15.00	55 min.	Fælleslokalet, Midtbyskolen
Det Nordjyske Operakompani	Den forvandlede Kat	6-12 år	15.30	45 min.	Fritidscentret
DRT	Tandem	3-8 år	15.30	50 min.	Komediehuset, 1. sal
Jytte Abildstrøms Teater	Bytte, bytte Købmand	3-6 år	16.00	35 min.	Håndarbejde, Midtbyskolen
Vestenvinden	Nix Pille	13 år og op	16.00	50 min.	Øvre gym, Lille-Midt
Artibus & Møllen	Kridtcirklen	10 år og op	16.00	60 min.	Kilden, salen
Teatret på Hjul	Historien om Solsikken	1,5-4 år	16.00	30 min.	Lokale 215, Midtbyskolen

FREDAG DEN 13. SEPTEMBER:

Randers Egnsteater	Pip	5 år og op	16.00	35 min.	Udendørs v/Horsens Ny Teater
Randers Egnsteater	Kludedukken	1,5-4 år	16.00	40 min.	Lokale 512, Midtbyskolen
Teater Refleksion	Kan man i virkelighed flyve	9-12 år	16.00	45 min.	Kilden, Salen
Holbæk Egnsteater	Boris og den glade Løve	3-8 år	16.30	40 min.	Biblioteket, 2. sal
Møllen	Fotografen	6 år og op	16.30	45 min.	Kunstmuseet, Billedskolen
Teater 2 Tusind	Lille Claus og Store Claus	6-10 år	16.30	50 min.	Hulvej Skole, gym.sal
Fair Play	Hesten som steg op fra Havet	9 år og op	17.00	70 min.	P-gym, Midtbyskolen
Det Lille Turneteater	Nils Holgersens forunderlige	5-8 år	17.00	35 min.	Bus v/Rådhuset
Corona Dansteater	Forvandling	3-7 år	17.00	40 min.	Horsens Ny Teater, lille scene
Masken	Var det en blå Volvo?	12 år og op	17.00	50 min.	Lokale 203/204, Midtbyskolen
Det Lille Verdens Teater	Da fuglene fik Farver	1,5-4 år	17.00	30 min.	Lokale 218, Midtbyskolen
Holbæk Egnsteater	Det bliver Sagt	13 år og op	17.30	70 min.	Håndværkerforen. Rød salon
Batida	Maria Bonita	10 år og op	17.30	65 min.	Rådhuset
Vestenvinden	Sko	4-9 år	17.30	50 min.	Øvre gym, Lille-Midt
Blå Fugl	En hund er ingen Hest	5 år og op	17.30	45 min.	Komediehuset, 1. sal
Teater 83	Min Billedbog	1,5-4 år	18.00	30 min.	Formning, Midtbyskolen
Fair Play	Et ord er et Ord	3-6 år	18.00	40 min.	Lokale 302, Midtbyskolen
Theatret Thalias Tjenere	Åh Awé - Bjerne og Kvinder	8 år og op	18.00	70 min.	Fritidscentret
Skægspire	Skræddersyet	6 år og op	18.00	45 min.	Kunstmuseet, 1. sal
Nørregaard & Reiches Teater	Blomsterheksen	6-9 år	18.30	45 min.	Horsens Ny Teater, sal 3
Loyal Shakespeare Company	Rosenkrans og Gyldenstjerne	14-16 år	18.30	75 min.	Kilden, sal 1
Mariehønen	Dukken	6-12 år	18.30	50 min.	Kilden, sal 2
Boomerangteatret	Under Brudesløret	14 år og op	18.30	60 min.	Håndarbejde, Midtbyskolen
Svanen	Klods Hans	3 år og op	19.00	30 min.	Biblioteket, mødesal
Limfjordsteatret	En, to Glassko - Værsko	3-6 år	19.00	45 min.	Fælleslokale, Midtbyskolen
Carte Blance	Du milde Himmel	6 år og op	19.00	45 min.	Håndværkerforeningen, salen
Randers Egnsteater	Den rene Vare	13 år og op	19.00	45 min.	Vitus Bering
Comedievognen	All you Need	12 år og op	19.00	55 min.	P-gym, Midtbyskolen
Teater Patrasket	En mærkelig Mand	5-10 år	19.00	45 min.	Kilden, salen

LØRDAG DEN 14. SEPTEMBER:

Batida	Maria Bonita	10 år og op	09.00	65 min.	Rådhuset
Theatret Thalias Tjenere	Åh Awé - Bjerne og Kvinder	8 år og op	09.00	70 min.	Fritidscentret
Holbæk Egnsteater	Det bliver Sagt	13 år og op	09.00	70 min.	Håndværkerforen. Rød salon
Randers Egnsteater	Kludedukken	1,5-4 år	09.00	40 min.	Lokale 512, Midtbyskolen
Holbæk Egnsteater	Boris og den glade Løve	3-8 år	09.00	40 min.	Biblioteket, 2. sal
Teater Refleksion	Kan man i virkeligheden flyve	9-12 år	09.30	45 min.	Kilden, salen
Møllen	Fotografen	6 år og op	09.30	45 min.	Kunstmuseet, Billedskolen
Randers Egnsteater	Pip	5 år og op	09.30	35 min.	Udendørs v/Horsens Ny Teater
Vestenvinden	Sko	4-9 år	09.30	50 min.	Øvre gym, Lille-Midt
Teater 83	Min Billedbog	1,5-4 år	09.45	30 min.	Formning, Midtbyskolen
Corona Dansteater	Forvandling	3-7 år	10.00	40 min.	Horsens Ny Teater, lille scene
Comedievognen	Svinedrengen	3-9 år	10.00	40 min.	Horsens Ny Teater, sal 3
Loyal Shakespeare Company	Rosenkrans og Gyldenstjerne	14-16 år	10.00	75 min.	Kilden, sal 1
Mariehønen	Dukken	6-12 år	10.00	50 min.	Kilden, sal 2
Svanen	Klods Hans	3 år og op	10.00	30 min.	Biblioteket, mødesal
Comedievognen	All you Need	10 år og op	10.00	55 min.	P-gym, Midtbyskolen
Boomerangteatret	Under Brudesløret	14 år og op	10.00	60 min.	Håndarbejde, Midtbyskolen
Teater Morgana	Eventyr på Afveje	7-11 år	10.30	45 min.	Horsens Ny Teater, store sal
Teater 2 Tusind	Lille Claus og Store Claus	6-10 år	10.30	50 min.	Hulvej Skole, Gym.sal
Det Lille Verdens Teater	Da fuglene fik Farver	1,5-4 år	10.30	30 min.	Lokale 218, Midtbyskolen
Teater Patrasket	En mærkelig mand	5-10 år	10.45	45 min.	Kilden, salen
Fair Play	Hesten som steg op fra Havet	9 år og op	11.00	70 min.	D-gym, Midtbyskolen
Skægspire	Skræddersyet	6 år og op	11.00	45 min.	Kunstmuseet, 1. sal
Carte Blance	Du milde Himmel	6 år og op	11.00	45 min.	Håndværkerforeningen, salen
Limfjordsteatret	En, to Glassko - Værsko	3-6 år	11.00	45 min.	Fælleslokalet, Midtbyskolen
Teater 83	Himmel og Hav	1,5-4 år	11.15	30 min.	Formning, Midtbyskolen
Musikteatret Undergrunden	Orla-Fus i Underverdenen	3-8 år	11.00	40 min.	Nedre gym, Lille-Midt
Corona Dansteater	Forvandling	3-7 år	11.30	40 min.	Horsens Ny Teater, lille scene
Randers Egnsteater	Den rene Vare	13 år og op	11.30	45 min.	Vitus Bering
Fair Play	Et ord er et Ord	3-6 år	11.30	40 min.	Lokale 302, Midtbyskolen
Blå Fugl	En hund er ingen Hest	5 år og op	11.30	45 min.	Komediehuset, 1. sal
Batida	Maria Bonita	10 år og op	12.00	65 min.	Rådhuset
Holbæk Egnsteater	Det bliver Sagt	13 år og op	12.00	70 min.	Håndværkerforen. Rød salon
Musikteatret Undergrunden	Orla-Fus i Underverdenen	3-8 år	12.00	40 min.	Nedre gym, Lille-Midt
Masken	Var det en blå Volvo?	12 år og op	12.00	50 min.	Lokale 203/204, Midtbyskolen
Holbæk Egnsteater	Boris og den glade Løve	3-8 år	12.00	40 min.	Biblioteket, 2. sal
Randers Egnsteater	Kludedukken	1,5-4 år	12.30	40 min.	Lokale 512, Midtbyskolen
Teater Refleksion	Kan man i virkeligheden flyve	9-12 år	12.30	45 min.	Kilden, salen
Comedievognen	Svinedrengen	3-9 år	12.30	40 min.	Horsens Ny Teater, sal 3
Fair Play	Hesten som steg op fra Havet	9 år og op	13.00	70 min.	D-gym, Midtbyskolen
Svanen	Klods Hans	3 år og op	13.00	30 min.	Biblioteket, mødesal
Møllen	Fotografen	6 år og op	13.00	45 min.	Kunstmuseet, Billedskolen
Teatro Rio Rose	Små Fugle	1,5-5 år	13.00	35 min.	Øvre gym, Lille-Midt
Teater Morgana	Eventyr på Afveje	7-11 år	13.15	45 min.	Horsens Ny Teater, store sal
Boomerangteatret	Under Brudesløret	14 år og op	13.30	60 min.	Håndarbejde, Midtbyskolen
Limfjordsteatret	En, to Glassko - Værsko	3-6 år	13.30	45 min.	Fælleslokalet, Midtbyskolen
Teater 2 Tusind	Lille Claus og Store Claus	6-10 år	13.30	50 min.	Hulvej Skole, Gym. sal
Mariehønen	Dukken	6-12 år	13.30	50 min.	Kilden, sal 2
Det Lille Turneteater	Nils Holgersens forunderlige Rejse	5-8 år	14.00	35 min.	Bus v/Rådhuset
Randers Egnsteater	Den rene Vare	13 år og op	14.00	45 min.	Vitus Bering
Masken	Var det en blå Volvo?	12 år og op	14.00	50 min.	Lokale 203/204, Midtbyskolen
Teater 83	Himmel og Hav	1,5-4 år	14.00	30 min.	Formning, Midtbyskolen
Randers Egnsteater	Det er ganske Vist	4-9 år	14.15	45 min.	Horsens Ny Teater, lille scene
Randers Egnsteater	Det gode Hjerter	5-10 år	15.00	45 min.	Horsens Ny Teater, sal 3
Det Lille Verdens Teater	Historien om Rosen	4-8 år	15.00	45 min.	Lokale 218, Midtbyskolen
Teater My	Solens Land	1,5-4 år	15.00	30 min.	Lokale 210, Midtbyskolen
Loyal Shakespeare Company	Rosenkrans og Gyldenstjerne	14-16 år	15.00	75 min.	Kilden, sal 1
Theatret Thalias Tjenere	Lommeoraklet	8 år og op	15.00	55 min.	Fritidscentret